

Gud och Förnuftet

GUD och FÖRNUFTET

KAPITEL I VÄGEN UT

OM DET någonsin i världens historia funnits en tid, som av var och en krävt ett lugnt och fördomsfritt tänkande, så är det nu. Men blott och bart tänkande, även om det må vara aldrig så förståndigt, kan aldrig giva någon ett varaktigt hopp, såvida icke förnuftet har en fast grundval att bygga på.

I våra dagar synes världen hopplöst styra mot vredgade böljor på de mänskliga lidelsernas stormiga hav. Jesus förutsade ankomsten av just en sådan tid som denna. Han sade: "På jorden skall ångest komma över folken, och de skola stå rådlösa vid havets och vågornas dån", detta känner dem, när de ser framåt mot det som skall komma över världen.

Finns det någon utväg?

Detta är en fråga, som är på allas läppar och i praktiskt taget alla tänkande människors hjärtan över hela jorden. Finns det något, på vilket vi skulle kunna grunda våra förhoppningar om bättre dagar i framtiden?

Bibeln—en säker grundval.

I denna tid av nöd för världen, rekommenderar många predikanter religionen såsom en säker tröst för de lidande. Men om religion kan visa vägen ut ur ovisshetens oroliga och stormiga hav och leda till en lugn och säker hamn, vilken religion skola vi då vända oss till för att få hjälp?

Vi tror, att det endast är med hjälp av bibelns sanningar som människorna skola kunna finna en lösning på det nuvarande världsvida tillståndet av förvirring och oro; och det är från denna synpunkt som vi inleder ämnet i denna avhandling. Dock mötas vi här av den nödvändigheten att skilja mellan bibelns rena lära och den traditionella teologiens virriga teorier, vilka alltför ofta maskeras av namnet kristendom.

Vi kunna icke vänta oss att göra några framsteg utan att påvisa vidskepelse, såsom sådan och förkasta densamma samt lära oss tillämpa den rena sanningens

nakna principer på våra dagars problem. Om, såsom alla kristna påstå sig tro, bibeln är källan för den absoluta sanningen och grundvalen för högsta graden av förnuftigt tänkande, bör vi då icke göra vårt allra bästa i att undersöka vad bibeln verkligen lär?

Om vi i föreliggande undersökning av sanningen råka göra intrång på någon eller många av era fäderneärvda eller egna trosuppfattningar och det skulle förefalla er, som om vi grymt ryckte dem ifrån er, så tro vi icke, att detta skulle förstöra er tro på bibelns eviga sanningar.

Det gör det icke!

I den mån som fåfång vidskepelse överges och ersättes med tillförlitlig sanning och förnuftigt tänkande, i samma grad övergår vår tro från en osäker lättrogenhet till en mer och mer tröstingivande verklighet, och bibelns innehåll får en ny och sundare mening. Och i huru stort behov äro vi icke i dag av att vår tro baseras på en fast grundval av förnuft och sanning; ty vi stå i sanning inför många förvirrande spörsmål.

Utvecklingslärans anhängare hålla före att vi gjort ständiga framsteg sedan den första otympliga början av civilisation på vår planet. Många i vår tid peka skrytsamt på de underbara uppfinningarna och upptäckterna i denna "hjärnans tidsålder". Dock står vår så högt "civiliserade" värld ansikte mot ansikte med den obestridliga sanningen, att dess beprisade civilisation nu hastigt närmar sig den fullständiga undergångens brant. Med allt vårt vetande äro vi icke i stånd till att bevara den höga kulturnivå, som vi tro oss ha uppnått.

Det är icke längre möjligt att förhindra, att en kännedom om dessa förfärande fakta tränger sig in i folkets medvetande. Allvarliga statsmän påpeka öppet nödvändigheten av att något drastiskt göres, om civilisationen skall kunna räddas. Framstående religiösa ledare av alla bekännelser, förkunna allvarligt, att om icke folket nu eller snart återvänder till Gud, kommer hela världen att störtas i det mest fruktansvärda och fördärvbringande kaos i mänsklighetens historia.

Den rätta lösningen.

Insikten i det tvivelaktiga i att endast mänsklig diplomati skall kunna avvärja den katastrof, som nästan var och en förstår vara i annalkande, gör det nödvändigt att finna någon lösning, som icke får avvisas, om vi skola kunna få något hopp för den omedelbara eller avlägsna framtiden.

Innebära de religiösa skiljaktigheter, som finnas bland namnkristna, att vi skola uppge vår tro på att bibeln kan ge svar på de förvirrande frågor, som nu tränga sig på världen?

Vi tro icke detta!

Måste vi dra den slutsatsen, att den store, intelligente Skaparen, som frambringat oräkneliga biljoner himlakroppar, fastställt deras banor och ytterst noggrant bestämt deras omloppstider, har helt misslyckats med att skapa ett släkte av förnuftiga varelser här på denna lilla planet, vilket skulle kunna ha fortsatt att leva under förhållanden av ostörd frid och lycka?

Förnuftet svarar: Nej!

“Tillkomme ditt rike.”

När Jesus var på jorden, antydde han för sina lärjungar den enda möjliga vägen till världsförbättring. Han sade: “I skolen alltså bedja sålunda . . . : ‘Tillkomme ditt rike; ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden.’” Ned genom århundraden ha allvarliga kristna upprepat den bönen och tåligt väntat på att Gud skall besvara den.

Skall den någonsin besvaras?

Denna messianska bön är mycket bestämd till sitt innehåll — men kommer ett sådant universalrike någonsin på denna gamla jord? Skall Herren, till svar på denna bön, någonsin införa en ny social ordning på denna planet, en ordning, som är grundad på absolut rättvisa och kärlek? Om så, finns det några tecken på att detta välsignade rike är nära?

Vilka lagar krävs det av världen att den skall lyda, om och när bönen “Tillkomme ditt rike” besvaras? Detta är blott några få av de många viktiga frågor, som förnuftet begär svar på och vilka måste undersökas, om vi skola kunna komma till en tillfredsställande lösning under diskussionen av detta ämne, villket är av livsviktig betydelse för alla dem, som söka efter en förnuftig förklaring till nuvarande nöden i världen. Den rätta förklaringen är den gudomliga lösningen av problemet.

KAPITEL II

SKAPARENOCH HANS SKAPELSE: MÄNNISKAN

VI FÖRUTSÄTTA, att en stor del av våra läsare åtminstone ha någon tro på en intelligent Skapare eller åtminstone gärna ville, hysa en sådan tro, om den kunde uppfattas av förnuftet. Beträffande denna fråga är det intressant att veta, att framstående vetenskapsmän i vår tid, blir mer och mer övertygade om tillvaron av en intelligent Gud, och somliga bland dessa ha bekänt detta inför sina ämbetsbröder.

Vi vill påminna till exempel om d:r Michael I. Pupins ord. D:r Pupin blev år 1927 vald till president för Amerikanska sällskapet för befrämjande av vetenskap. Efter en intervju med prof. Pupin anför Albert Wiggam, känd vetenskaplig författare, följande uttalande av denne:

“Varhelst vetenskapsmän undersökt universum, har de funnit en koordinerande princip, och denna koordinerande och bestämmande princip kallar jag en gudomlig intelligens. Vi kunna därför icke undgå att göra den slutledningen, att det bakom allt, finns en bestämmande och förnuftig lag, som leder från kaos till kosmos.

Vi stå inför två alternativ: Antingen måste vi tro, att universum med dess lagbundenhet och ordning tillkommit av en slump; eller att kosmos frambringats av en intelligent Skapare. För min del, tror jag, att den koordinerande principen, kommer från en personlig och förnuftig Gud. Varför? På grund av att detta är enklast. Denna tro är mera förnuftsänlig. Den överensstämmer med alla mina erfarenheter.

Den teorin—att med förnuft, begåvade varelser, sådana som vi är, eller att lagbunden ordning, såsom himlakropparnas rörelser, har kommit till av en slump utan någon intelligens bakom—ligger utanför mitt förstånd. Och varför skulle jag godtaga en sådan teori, när jag varje dag, iakttagar bevis på att det finns en förnuftig Gud, som styr det hela. När vi ser himlakropparna röra sig i bestämda banor; eller ett frö utveckla sig till en bestämd planta eller ett visst slag av träd; eller ett barn växa upp till en fullvuxen, självmedveten individ; kunna vi väl då tänka oss allt detta såsom resultatet av en slump? Jag kan det icke.

Varför skulle jag förneka en förnuftig personlig Gud bakom alla de kosmiska fenomenen? För mig såsom vetenskapsman är detta uppenbart. Det var självklart för profeterna för tre tusen år sedan. Från den olärde vilden och till den störste bland profeterna, har det alltid varit en självklar sak, att bakom allt befinner sig en bestämd intelligens. Vetenskapen har aldrig funnit något, som motsäger detta. . . . Tvärtom är det så, att ju mer vetenskapsmän lära känna om naturens eller universums lagar, desto mer tvingas de till att tro på en intelligent Gud.”

Amen!

Den viktigaste frågan för oss, blir således att undersöka hur och i vilken grad denne intelligente Skapare, har avslöjat sina avsikter för oss—i synnerhet sin plan beträffande människan. Bibeln gör anspråk på att innehålla en sådan uppenbarelse, och vi skulle vilja utveckla vårt ämne utifrån denna grundval.

I våra dagar råder en växande tendens till tvivel på bibelns inspiration. Men kristendomen är så oskiljaktigt bunden vid bibeln—Gamla och Nya testamentet—att ett förkastande av denna bok eller förnekandet av dess tillförlitlighet innebär, att vi lika gärna skulle kunna förkasta all kristendom. Faktum är emellertid, att det finns såväl inre som yttre bevis på att bibeln är Guds ord.

Till och med skeptiker har erkänt, att varhelst och i den utsträckning som bibelns inflytande gjort sig gällande, har dess moraliserande kraft förbättrat världen. På grund härav har bibeln blivit kallad “civilisationens fackla”. Vi skulle ha undgått nuvarande världskris, om de styrande och massorna i alla länder troget åttlytt Guds ord.

En bok, som sålunda befrämjat det goda och som haft ett välsignelserikt inflytande på en stor del av världen under århundraden, är i sanning värd mer än ett tillfälligt intresse, innan den förkastas. Dessutom har aldrig någon annan tillfredsställande förklaring över människosläktets tillkomst och slutliga öde framkommit. Endast bibeln ger en sådan, i trots av evolutionisternas påståenden i motsatt riktning.

Skapelseberättelsen i Första Mosebok.

Det är bibelns berättelse om skapelsen och om syndafallet i Edens lustgård, som mött den starkaste kritiken från evolutionisternas sida. Men under de senaste åren, har vetenskapsmän visat en viss tendens att ändra sin ståndpunkt i dessa frågor. År 1932 skrev den franske professorn Rene Thevenin i en serie av artiklar i amerikanska tidningar beträffande människosläktets ålder, följande:

“Innan vetenskapen hunnit söka igenom grottor och sjöbottnar, kan det bli påvisat, att det ligger mycken sanning dold i legenden om syndafallet.”

Bibelns lära om syndafallet är, tro vi, mer än en legend. Den är grundad på det faktum, att människan ursprungligen skapades fullkomlig och gavs ett fullkomligt hem i “Eden österut”. Från denna synpunkt skulle vi vilja fortsätta vår undersökning.

Enligt bibeln, började människosläktets tillvaro, med två direkt skapade individer-Adam och Eva. Är det förnuftigt att utgå ifrån, att detta är riktigt? Ja, antalet människor på jorden i dag bekräftar det. Var och en vet, att människosläktet stadigt vuxit i antal, under känd historisk tid. Betänk vilken folkmängd Europa nu skulle haft, om inte Amerika blivit upptäckt för femhundra år sedan.

Det behövs ingen stor lärdom eller tro, för att söka reda på, att om vi börjar med nuvarande befolkningstillväxt och, omvänt, beräkna minskningen i släktled för släktled, tillbaka i tiden, skola vi slutligen komma till endast två personer—och detta just vid omkring den tid, då historien började dagas och det första människoparet enligt bibeln skapades.

Detta i samband med det faktum, att nyligen gjorda arkeologiska upptäckter avslöja en högre civilisation bland människorna i historiens gryning än i senare tider, utgör ett gott stöd för trovärdigheten i Första Mosebokens skapelseberättelse.

Utrymmet tillåter inte en vetenskaplig, analys av ämnet, men vi hoppas att de som är intresserade och särskilt sådana som tvivlar, skall göra sig mödan, att studera verkliga fakta beträffande denna sak från vetenskaplig synpunkt, och detta hellre än att godta anhängarna av utvecklingslärans obekräftade gissningar.

Skulle det vara så svårt att tro, att samme store Skapare, som frambragt det underbara universum, om vilket vetenskapen har så mycket att säga oss, också skulle ha kunnat direkt skapa det första människoparet? Om människan och andra levande väsen inte tillkommit genom den Högstes kraft och förmåga att frambringa liv, så låt vetenskapen förklara uppkomsten av liv på något annat sätt! Förnuftet säger oss, att det är mycket lättare att omfatta eller tro på bibelns skapelseberättelse och att med denna utgångs-punkt söka utforska Skaparens avsikter med människosläktet.

Ett romantiskt förfaringssätt.

Den enkla berättelsen om skapelsen i Första Mosebok säger oss att mannen blev skapad först; men ingen hjälpreda fanns för honom. Då blev Eva skapad.

Och är metoden otänkbar? Har någonsin den mest snillrike novellförfattare i världen uttänkt ett mera romantiskt sätt att förskaffa sin hjälte en brud än det, som beskrives för oss i samband med moder Evas skapelse?

Om Gud hade makt att skapa Adam (och varifrån har människan kommit, om icke skapad av Gud?), så var det förvisso en lätt sak för honom att ta ett av mannens revben och därav göra en kvinna. Han valde att gå tillväga på detta sätt.

Och så förtäljer oss bibeln om denna underbara lustgård, som Gud beredde åt den fullkomliga människan. Förvisso kunna vi icke finna något onaturligt däri, att Gud sedan han skapat människan, gav henne ett passande hem. Varför skulle någon misstro sannfärdigheten i denna berättelse, vilken endast säger oss, det, som envar skulle finna vara ett lämpligt handlingsätt under liknande omständigheter?

Första Mosebok säger oss, att Gud skapade mänskliga varelser till att leva här på jorden, icke i himmelen, i helvetet eller i skärselden. Deras uppdrag var att lyda Skaparens lag, att föröka sig och att uppfylla jorden. Ingenting blev sagt till Adam och Eva, att de skulle förbereda sig för himmelen.

Låt oss, i vår strävan att gå tillbaka till grundfakta, tillfälligt antaga, att allt gått till så som Första Mosebok berättar det för oss och att Gud menade precis vad han sade. Vart skulle en sådan enkel uppfattning av Första Mosebok leda hän? Den skulle helt naturligt leda till, att när den mänskliga familjen växte i antal i enlighet med den gudomliga uppmaningen, så skulle snart den ursprungligen beredda lustgården bli för liten och det skulle bli nödvändigt att utvidga dess gränser.

I det vi bortse från alla "mystiska" tolkningar, kan det lätt inses, att denna förökning under lyckliga omständigheter skulle medföra, att hela jorden, lagd under människan, slutligen blev en stor, fruktbar och skön trädgård.

Guds uppmaning lydde: "Uppfyll jorden", och icke: "Överbefolka jorden." Förvisso skall gudomlig visdom och makt vara istånd till att stoppa fortplantningen, när tillräckligt antal människor blivit födda för att uppfylla jorden.

Skulle det finnas något ologiskt eller orätt i ett program som detta? Är det icke förnuftigt och precis sådant, som vi skulle vänta oss det, av en vis och kärleksfull Skapare? Men för att se storheten i det hela, är det nödvändigt, att vi vänder våra sinnen bort från de förskräckliga scener av lidande och brist, som nu rullas upp framför oss. Den fallna människans själviskhet har orsakat allt det lidande, som är i världen. Ett sådant lidande skulle ha varit okänt, om människan förblivit i harmoni med sin Skapare.

Och döden! Även denna skulle ha varit en icke upplevad erfarenhet, om människosläktet förblivit fullkomligt. Modern vetenskap medger, att levande celler skulle vara i stånd till att förnya sig själva på obestämd tid, om de kunde placeras i en fullkomlig omgivning. Döden kommer, såsom en följd av synd. Och döden för med sig lidande, sjukdom, smärta och sorg.

Försök att tänka eder ett fullkomligt människosläkte, helt fritt från självishet, sjukdom och död! Skulle icke ett sådant vara önskvärt, allestädes och av alla? Men varför spilla tid med något som, om det någonsin varit en verklighet, nu för alltid synes vara en omöjlighet?

Är en sådan möjlighet för alltid utesluten? Bibeln svarar: Nej! Det gudomliga programmet för återlösning och återställelse, genom Kristus garanterar vad som kunde ha varit, men som ännu icke är. Det är detta ämne, som vi nu ämnar uppdraga konturerna av, med hjälp av den heliga skriften. Det är fulländningen av denna gudomliga plan för människosläktets återlösning och befrielse från synd och död, som aposteln Paulus syftar på i Efesierbrevet 1:9, 10, vilket lyder:

“I det att han för oss har kungjort sin viljas hemlighet, enligt det beslut, som han efter sitt behag hade fattat inom sig själv, om en ordning, som i tidernas fullbordan skulle komma till stånd, det beslutet, att i Kristus sammanfatta allt som finnes i himmelen och på jorden.”

KAPITEL III

LÖFTETS BÅGE

Tydligt är, att om vi skall kunna tänka på ett rätt sätt om Gud, så är det nödvändigt att först förjaga de täta dimmor av vidskepelse, vilka kommit så många att förlora tron på Gud och på den bok, som sedan gammalt anses vara Hans sanningsord. Detta är icke alltid en lätt sak att göra, men vi hoppas, att denna diskussion skall bli till en god hjälp i den riktningen.

Icke alla äro säkra på huruvida de skola godtaga bibeln såsom ett tillförlitligt budskap beträffande människosläktets ursprung och slutliga öde, men alla borde åtminstone bli intresserade av enkelheten och förnuftigheten i dess kortfattade framställning över ämnet, när denna framställning kritiskt analyseras, särskilt sedan alla traditionella fördomar blivit frångångna från den enkla och rakt på sak gående berättelsen.

Vad säger då den bibliska berättelsen om människan, sedan vi avskilt från denna berättelse, vidskepelse och mänskliga antaganden?

Den förtäljer, att sedan Gud skapat våra första föräldrar, tillsade han dem, att de skulle “förvisso dö”, om de överträdde hans lag—“På den dag, du äter därav skall du förvisso dö”. (I Mos. 2:17, eng. bibelövers.) Detta synes vara enkelt och tydligt nog!

Men är det sant?

Ja, detta uttalande, som för länge sedan gjordes till människosläktets stamföräldrar, bekräftas i dag av miljarder gravar och av en ännu döende värld, allt vittnande om den bistra sanningen i den varning, som gavs åt människorna i Eden.

På denna punkt är det åtminstone tydligt, att Första Mosebok är i överensstämmelse med en verklighet, som icke kan bestridas. Den omständigheten, att Adam icke gick ned i graven på den dag, då han överträdde Guds lag, är icke något bevis för att dödsstraffet icke var bokstavligt menat. En noggrann översättning av den hebreiska texten—“döende skall du dö”—visar, att dödsprocessen skulle börja genast och fortgå, tills livet helt och hållet utslocknat.

Och detta är just vad som hände.

Men något annat hände också där borta i Eden. Från annat håll än från Skaparen kommo förledande ord till moder Eva: “Ingalunda skolen I dö!”

Denna illfundiga antydning, att Gud skulle ha ljugit för sina skapade varelser, säges ha kommit från "ormen."

Fyra tusen år senare identifierade aposteln Johannes "den gamle ormen" såsom varande "djävulen och Satan" och förklarade, att han varit den store bedragaren av alla folk. (Se Upp. 20:1-3). Vi ha nu två mot varandra stridande uttalanden—"du **skall** förvisso dö" och "du skall förvisso **ICKE** dö". Det första av dessa uttalanden har bekräftats av fakta.

Döden är i sanning en verklighet, beträffande varom bibeln säger: "De döda veta alls intet" och "i dödsriket, dit du går, kan man icke verka eller tänka, där finnes ingen insikt eller vishet"—Pred. 9:5-10

Det stora bedrägeriet.

Men hur har det gått med "ormens" uttalande: "du skall förvisso **icke** dö"? Har detta gått i uppfyllelse ned genom åldrarna? Jesus förklarade beträffande den "gamle ormen", att han var "lögnens fader". Om därför berättelsen i Första Mosebok är sanning, och Jesus visste vad han talade om, skulle vi kunna vi vänta oss, att Satan skulle framkomma med ytterligare bedrägliga bevis på dödens obefintlighet. Och då Uppenbarelseboken säger, att den "gamle ormen" bedragit alla folk, så skulle vi kunna vi vänta oss, att hans bedrägerier blivit allmänt utbredda och påtagliga.

Finna vi förhållandet vara så?

Ja! Trots det att Satan bestämt sagt, att döden icke skulle följa, om de åt av den förbjudna frukten, så ha dock Adam och Eva och alla deras efterkommande dött eller är döende, varför det blivit nödvändigt för Satan att hitta på något ytterligare därom.

Det är tydligt, att han icke velat framträda och bekänna, att han falskeligen anklagat Gud för att vara en lögnare. Därför tog han det ytterligare onda steget att förleda folk till att tro, att vad som syntes vara död icke var någon, utan en övergång till en annan form av liv på ett högre eller lägre tillvarelseplan. Och på grund av en inneboende fruktan för döden, som döljer sig i människornas hjärtan, har hela människosläktet föredragit att tro lögnen: "Det finns ingen död." Genom detta stora bedrägeri har människorna kommit till den tron, att döden i själva verket är en vän snarare än en fiende, såsom bibeln förklarar den vara.—I Kor. 15:26

Det finns emellertid ett härligt hopp om framtida liv, icke såsom en följd av att människan icke kan dö utan grundat därpå att hon dör och skall uppväckas från döden.

Men hur kunna vi bestå inför Skaparen, vilkens lagar blivit överträdde? Vilken är grundvalen för hoppet om nytt tillfälle till Guds ynnest och till att få åtnjuta evigt liv i fullkomlig lycka? Kommer Gud att upphäva dödsdomen endast mot ett löfte från oss att härafter bli bättre?

Bibeln innehåller en tydlig och klar framställning av Skaparens plan, genom vilken det förlorade släktet skall få ett tillfälle att återvända till harmoni med Honom, men om vi skola utröna sanningen, är det nödvändigt, att vi gå till väga med stor försiktighet. Då det är tydligt, att vi aldrig skola få våra frågor tillfredsställande besvarade, om vi leta i den traditionella teologins dy, efter någon fast botten för trons ankare att gripa tag uti, så låt oss begränsa vårt sökande till endast bibeln för att se, om vi däri kunna finna någon stråle av hopp. Hittills har bibeln befunnits vara i överensstämmelse såväl med välkända fakta såsom med förnuftet, och detta inger i oss förtroende för densamma. Är det då icke rimligt att hoppas på, att denna bok, bibeln, skall visa sig innehålla en tillfredsställande lösning av hela det viktiga problemet, om hur vi skola återvända till Gud?

Av I Mos. 3:15 framgår det, att Skaparen redan från början avsåg att göra någonting mer för människosläktet än blott och bart döma det till döden. Han lovade, att kvinnans "säd" slutligen skulle söndertrampa ormens huvud. Detta löfte är onekligen svävande och obestämt, men i ljuset av ytterligare gudomliga avslöjanden är det på ett underbart sätt fullt av mening.

Vända vi oss nu till ett av de sista kapitlen i bibeln-Uppenbarelsbokens 20:e kapitel—så finna vi här aposteln Johannes förklara, att han i en syn såg en mäktig ängel komma ned från himmelen och gripa "den gamle ormen" och fängsla honom för tusen år, "på det att han icke mer skulle förvilla folken". Detta är uppenbarligen en profetisk beskrivning av uppfyllelsen av det första svävande löftet i I Mos. 3:15, att kvinnans säd skulle söndertrampa "ormens" huvud.

Med andra ord, i detta högst symboliska språk försäkrar oss Skaparen, att våra första föräldrars synd icke för evigt skall resultera i död för människosläktet utan att säker hjälp skall komma i Hans egen tid och på Hans eget sätt och att "ormen" själv skall krossas.

Sålunda ha vi lokaliserat de två yttersta ändarna, så att säga, av dessa gudagivna löften i Första Moseboken, nämligen att "ormens" huvud skulle söndertrampas samt Uppenbarelsbokens förklaring att denne samme "orm" skulle bliva bunden och slutligen tillintetgöras. Men låt oss icke stanna här utan fortsätta vårt studium av den heliga skrift i hopp om att finna flera detaljer om

huru Satans dödsbringande verk i Eden skall stoppas och om huru det mänskliga släktet skall återfå det förlorade paradiset.

Guds löfte till Abraham.

“I dig och i din säd skola **ALLA** släkter på jorden varda välsignade” (I Mos. 12:1-3; 22:18; 28:14). Senare i Abrahams liv, då sonen Isak vuxit upp till man, upprepade Gud detta löfte, som han bekräftade med ed. Men Abraham dog utan att se dess uppfyllelse. Löftet ärvdes av Isak och sedermera av dennes son Jakob. Jakobs äldre broder, Esau, sålde till Jakob sin förstfödsrätt till detsamma för en linssoppa.

Slutligen nådde Jakob slutet på sitt bekymmersamma liv, utan att Guds löfte åt honom blivit uppfyllt. På dödsbädden överlämnade han denna spira till sin son Juda. Utrymmet medger icke en undersökning av alla de många sammanhörande löften i Gamla testamentet, vilka detaljera och utvidga det ursprungliga löftet till Abraham så var det så, att judarna i alla dessa löften såg en stor personlighet utlovad nämligen —“lejonet av Juda stam”—vilken de brukade tala om såsom den kommande Messias.

Det starka inflytandet från dessa gamla löften har varit den kraft, som avskilt det betryckta och förföljda judiska folket från den övriga människovärlden under mer än fyra tusen år. Judarna av i dag är ett levande bevis för verkligheten i Guds handlingssätt med dem i det flydda och för verkligheten i hans hoppingivande löften till och genom dem såsom sitt “utvalda folk”. Många av dessa löften är emellertid fortfarande ouppfyllda.

DEN UTLOVADE MESSIAS.

Vid tiden för Jesu första närvaro var det många judar som väntade på ankomsten av den länge utlovade Messias. Och det berättas för oss, att när herdar vaktade sina hjordar bland Judéens höjder, såg de en natt plötsligt ett övernaturligt ljus och hörde i samma stund ovanliga röster.

“Otroligt fantastiskt”, säger du?

Låt oss komma ihåg, att om bibeln är vad den utger sig för att vara en uppenbarelse av Skaparens avsikter med människors barn, samme Skapare som frambragt alla de andra mäktiga verken i skapelsen—då är det icke så svårt att tro, att den allvetande och allsmäktige Guden också skapat många olika slag av andevaror på ett högre livsplan än människornas. Och om han ville, att änglarna vid ett sådant viktigt tillfälle som Frälsarens födelse skulle träda i förbindelse med människor så var det mycket lätt för honom att ordna härmed.

Detta är just vad han gjorde!

Genom en mäktig ängel sade han till herdarna: “Varen icke förskräckta. Se, jag bådard eder stor glädje, som skall vederfaras **ALLT** folket. Ty i dag har en Frälsare blivit född åt eder i Davids stad, och han är **Messias**, Herren.”—Luk. 2:10, 11

Ordet **KRISTUS** är den grekiska motsvarigheten till det hebreiska ordet **MESSIAS**. Sålunda detta ängels budskap helt enkelt, att världens **Messias**, som Gud för länge sedan lovat att sända, nu verkligen hade blivit född och i sanning skulle bli världens Frälsare. På grund härav var det “goda nyheter” (eng. Bibelöv.) för **ALLT** folket—“**ALLA** jordens familjer” (eng. bibelöv.) skulle bli välsignade såsom en följd av Hans födelse.

Men på vilket sätt skall Jesus, **Messias**, bli världens frälsare? Vad innebär den välsignelse, som Han skall giva alla?

Enligt vad vi redan sett, förlorade människosläktet i Eden rätten att leva evigt på jorden. Och om död helt enkelt innebär **död**, såsom tydligt är fallet, så synes det ej finnas något sätt för någon av oss, på vilket vi skulle kunna frälsas, utom därigenom att gudomlig makt först befriade oss från dödsdomen och därefter återställde oss till liv.

“Frid på jorden”! När?

Men varför dör då människorna fortfarande, ehuru Frälsaren, Messias, kom till jorden för nära två tusen år sedan? I vilken mening är han världens Frälsare? Om det icke finnes någon evig pina, från vilken människorna behöva frälsas, varifrån och huru frälsas då Messias världen? Och blir det någon skillnad i världens ställning, sedan den blivit frälst?

Alla minns den vackra musiken och de inspirerande predikningarna under juletid från alla kyrkor i kristenheten. “Frid på jorden” och “goda nyheter för allt folket” (eng. Bibelöv.! “en stor glädje som skall vederfaras allt folket”—sv. öv.) förkunnas varje år från alla håll. Men är det icke ett faktum, att dessa uttalanden hittills huvudsakligen förblivit tomma ord? Innebära väl då orden “frid på jorden, god vilja bland människorna” (grundtexten) särskilt mycket för en döende krigare?

I krigstid döda Jesu efterföljare i det ena landet sådana som bekänna sig vara Kristi efterföljare i ett annat land. Kan man tänka sig, att dessa som slaktat varandra, omedelbart därefter glatt återse varandra i himmelen och där gemensamt åtnjuta den himmelska saligheten. Är detta det sätt på vilket profetian om “frid på jorden” skall uppfyllas?

Vår framställning har ännu icke givit de tillräckliga svaren på dessa svåra frågor, men låt oss gå vidare i vår skriftforskning för att se, om icke bibeln fullt tillfredsställande besvarar dessa frågor.

Vi har följt de messianska löften från dagarna i Edens lustgård och ned till Jesu tid och funnit att dessa löften ha sin uppfyllelse i Mästaren. Paulus förklarar detta i Galaterbrevet 3:8, 16, där han klart och tydligt identifierar Honom såsom den utlovade “Abrahams säd”.

Johannes Döparen sade om Jesus: “Se, Guds lamm, som borttager världens synd! “Vid den tiden bekände Johannes otvetydigt Jesus såsom varande den utlovade Messias. Senare blev emellertid Johannes kastad i fängelse; och medan han var där, började han undra, om han möjligen misstagit sig.

Han sände då bud till Jesus och frågade, om han verkligen var Messias, varpå Jesus gav ett mycket intressant svar. Jesus sade till budbärarna, att de skulle påminna Johannes om, att han botat sjuka; återställt lama, så att de kunnat gå; givit blinda sin syn åter; botat döva, så att de kunnat höra, och att han vid vissa tillfällen till och med uppväckt döda.

Jesu verk profetisk uppfyllelse.

Varför svarade Jesus Johannes på detta egendomliga sätt? Han svarade så, emedan profeterna förutsagt, att han just skulle göra dessa gärningar! Därigenom blev Johannes åter viss i sitt sinne. Och det var icke endast Johannes Döparen som blev imponerad av de mäktiga ting Jesus utförde, utan det var helt naturligt, att många andra på Jesu tid också skulle bli övertygade om att han var Messias och att tiden var nära för upprättandet av det länge utlovade messianska riket, som skulle bli en välsignelse för Israel och genom Israel för hela världen—för “alla jordens familjer”. I själva verket blev folket slutligen så hänfört, att de ville göra Jesus till sin konung och även utropade honom därtill, när han red in i Jerusalem på en åsna.

Fem dagar efter denna händelse inträffade emellertid något, som förbryllade lärjungarna och andra, som trott på Jesus såsom Messias. De religiösa ledarna på den tiden hade blivit avundsjuka på hans popularitet. De utarbetade en komplott mot honom: de grep honom, inledde en fingerad rättegång, dömde honom till döden och slutligen korsfäste honom såsom en hädare och brottsling.

Vad betydde nu allt detta? Huru kunde det vara, att Han som skulle bli hela jordens Konung, skulle fängslas och korsfästas? En sådan sakernas vändning överensstämde icke med lärjungarnas uppfattning om Messias uppgift—att upprätta ett rike, vara konung däröver och befria folket. Hur stor måste icke

deras missräkning ha varit, när deras förhoppningar och förväntningar sålunda blev så grusade?

Tre dagar därefter var två av Mästarens modstulna lärjungar på väg till Emmaus, då plötsligt en "främling" förenade sig med dem. När han såg, att de var sorgsna, frågade han dem om orsaken härtill. Dessa omtalade för honom de händelser, som inträffat de senaste dagarna, och de berättade för honom hur bittert besvikna de hade blivit i sina förväntningar beträffande undergöraren från Nasaret.

Varför Jesus dog.

Denne främling—som i själva verket var den uppståndne Kristus—tog tillfället i akt att förklara för dem, varför han dött; att hans död varit förväntad och förutsagd av den himmelske Fadern och att den var en nödvändig förutsättning för de utlovade välsignelserna, som skulle komma genom det messianska rikets härlighet.

Efteråt förkunnade dessa två lärjungar sina erfarenheter för andra; de sade: "Var icke våra hjärtan brinnande i oss, när han talade med oss på vägen och uttydde skrifterna för oss?" Förvisso fanns goda skäl till lärjungarnas glädje. Nu förstod de, att Mästarens död icke var ett tragiskt misstag, som de hade trott, och icke heller var den ett bevis på att han icke var Messias. Slutligen kom lärjungarna till förståelse av att Jesu död var en absolut nödvändighet för att människosläktet skulle kunna komma i åtnjutande av evigt liv, vilket av Gud blivit utlovat.

Senare förklarade en av lärjungarna, att Jesus före sitt människoblivande varit känd under benämningen ORDET (grekiska: LOGOS) Joh. 1:1. Det var denne Logos eller Ordet, som blev kött för det ändamålet att dö såsom ett motsvarande pris, ett "lösenpris", för Adam och det i honom dödsdömda mänskliga släktet.— I Tim. 2:3-6; Rom. 5:12

Genom att ignorera eller avsiktligt dölja den rätta meningen i den grekiska texten i Johannes första kapitel, har översättarna kommit att få det att se ut, som om "Logos" eller "Ordet" vore Skaparen själv. Men en rätt översättning av texten avslöjar det faktum, att "Logos" blott var "en" gud-eller en mäktig person under det att Skaparen benämnes "Guden"—den högste; den allsmäktige.

Aposteln säger oss, att "Logos" var den aktive agenten i skapelseverket "Genom det [honom] har allt blivit till, och utan det [honom] har intet blivit till, som är till". Utan tvivel är det på grund härav, som orden **oss** och **vår** i pluralis brukas i skapelseberättelsen i Första Mosebok—"Låt **oss** göra människor till **vår** avbild, till att vara **oss** lika.

Bibeln säger, att Fadern och Sonen är **ett**, men härmed menas tydligen, att de är ett [eniga] i vilja och avsikter och icke två personer i en person. Jesus bad, att denna samma enhet skulle råda mellan honom och hans efterföljare. Se Joh. 17.

Att Jesus själv icke betraktade sig såsom en person med Fadern eller att han själv var Jehova, framgår tydligt av följande uttalande av honom: "Fadern är större än jag".

Lärjungarna visste, att syndens lön är döden—icke ett liv i plågor—och därför var det lätt för dem att förstå, huru Jesu död, han som "vart kött", kunde betala straffet och öppna en väg tillbaka till harmoni med Gud och således till liv.

Men före pingsten var det något som var fullständigt mystiskt för dem beträffande hela affären. Ehuru de visste att Jesus, deras Messias, hade uppstått från döden, så såg de honom likväl sällan, och slutligen lämnade han dem helt och hållet. Så egendomligt! När de sist sammanträffade med honom, sade han dem, att de skulle stanna kvar i Jerusalem, tills de skulle erhålla vidare instruktioner genom den helige andes förmedling. Förvisso måste dessa omständigheter ha syntts dem märkliga. Det var ett underligt förfaringssätt av en, som de fortfarande trodde på såsom den utlovade Messias.

Det var icke endast lärjungarna, som blev förvirrade till en tid av denna oväntade vändning i händelseförloppet, utan även många andra ha sedermera missförstått saken och på grund härav spritt falska förklaringar. Om Jesus icke kommit för att upprätta ett synligt rike på jorden, så måste ett annat skäl kunna givas för hans ankomst. Det syntes därför logiskt för många, att hans ankomst, död och uppståndelse haft till ändamål att frälsa människorna från plågor i "helvetet" till ett liv i himmelen från och med dödsögonblicket. Men Messias skall upprätta ett rike på jorden på av Gud bestämd tid och då välsigna alla jordens familjer, som vi skola se.

Alltefter som logiska sinnen vända sig bort från de mörka åldrarnas lära om evig pina, vilken de trott vara från Gud, önska de veta varför nära två tusen år gått, sedan Jesus lämnade sina lärjungar, utan att något gjorts för världen, vars självskhet tilltagit och som i vår tid har mindre tro på Messias än någonsin förut. Tänkande människor frågar sig, varför det går så sakta framåt med frälsningsverket, om Jesus haft till uppgift att omvända världen och rädda den från evig pina. Å andra sidan, om Jesus haft till uppgift att upprätta ett rike på jorden och därigenom välsigna människorna med liv och lycka, varför har detta icke redan skett?

Om bibeln är Guds ord, som vi tro den vara, då bör vi vänta oss däri finna dessa och andra förnuftiga frågor fullt tillfredsställande besvarade. Men därvid

skola vi komma ihåg, såsom också Ordet förklarar, att Guds vägar är högre än våra vägar och hans tankar högre än våra tankar. (Jes. 55:8-11.) Detta innebär icke, att vi icke skola söka utforska Guds tankar, ty Han har inbjudit oss till meningsutbyte med sig (Jes. 1:18, eng. bibelöv.). När vi mottaga denna inbjudan till tankeutbyte med Skaparen genom hans ord, så finna vi vad som tillfredsställer såväl förstånd som hjärta.

KAPITEL IV

HAR KRISTENDOMEN MISSLYCKATS?

ETT RÄTT svar på denna fråga, huruvida kristendomen haft framgång eller misslyckats, beror på en rätt förståelse av vad som är kristendom och vad Gud avsåg att den skulle uträtta här på jorden. Kristus beskrivs för oss i bibeln, såsom världens Frälsare, varför den logiska slutsatsen måste bli, att Gud planerat för världens omvändelse till Honom och därmed frälsning från döden.

Men nära två tusen år ha gått sedan Jesus kom till jorden för att dö för människosläktet, och likväl är världen ännu långt ifrån omvänd. Även namnkristna förlora hastigt grund för sin tro, och hela folk sätta sig upp emot varje slag av religion. Skola vi härav draga den slutsatsen, att Guds plan misslyckats?

Lärjungarna på Jesu tid grundade sina förhoppningar om det messianska riket på Gamla testamentets profetior, och deras förhoppningar var därför i huvudsak riktiga. Vad de till en början icke förstod var, att tiden ännu icke kommit, för upprättandet av detta rike. Detsamma har varit förhållandet med de namnkristna sedan dess: deras tro att Gud skall omvända världen genom Kristus och församlingen är riktig, men de har försummat att söka i bibeln och finna, att tiden härför icke är innevarande tidsålder, under vilken Gud nämligen ej avsett att detta verk skulle utföras.

Alldeles såsom Jesu dåvarande lärjungar icke förstod utifrån profetiorna, att Messias måste lida och dö såsom människosläktets återlösare, innan det utlovade riket med dess välsignelser kunde komma till världen; så ha på samma sätt de namnkristna försummat att se i den heliga skrift, att Kristi sanna församling först måste lida och dö med Honom, innan de kunna få förmånen att samarbeta med Honom i det tillkommande rikets verk, som blir att omvända och välsigna världen. Aposteln Paulus förklarar detta tydligt, i det han säger:

“Men äro vi barn, så äro vi ock arvingar, nämligen Guds arvingar och Kristi medarvingar, om vi eljest lida med honom för att också med honom bliva förhäriligade. Ty jag håller före, att denna tidens lidanden intet betyda i jämförelse med den härlighet, som kommer att uppenbaras på oss.”—Rom. 8:17, 18

Den härlighet, som åsyftas här, är tydligen härligheten av att få bli medarvingar med Kristus i Hans messianska rike. Om de som uppnå denna härlighet först måste lida och dö med Honom, så innebär detta, att församlingens

nuvarande mission icke är att "erövra världen för Jesus" utan att troget följa i Hans fotspår ända intill döden.

Kristna följa Jesus.

Och detta är i själva verket, vad Jesus själv lärde sina efterföljare. Vid mer än ett tillfälle sade han till exempel: "Om någon vill efterfölja mig, så må han förneka sig själv och ta sitt kors på sig; så följ han mig." Att dessa hade att följa honom hela vägen intill döden framgår bestämt av Jesu ord i Uppenbarelseboken 2:10, som lyder: "Var trogen intill döden, så skall jag giva dig livets krona." Att denna trohet innebär mod att lida förföljelse visas i Hans löfte i Uppenbarelseboken 3:21, där Han säger: "Den som vinner seger, honom skall jag låta sitta med mig på min tron, likasom jag själv har vunnit seger och satt mig med min Fader på hans tron."

När åt församlingen gavs det gudomliga uppdraget: "Gå ut i hela världen och predika evangelium", så var ändamålet härmed tydligt angivet vara att göra lärjungar och att giva ett "vittnesbörd". Detta verk var icke avsett av Gud att erövra världen utan till att förbereda de kristna själva, för framtida regering med Jesus, vilket tydligt läres i Uppenbarelseboken 20:4. Vi citera:

"Och jag såg de människors själar, som hade blivit halshuggna för Jesu vittnesbörds och Guds ords skull . . . ; dessa blevo nu åter levande och fingo regera med Kristus i tusen år."

Eftersom de sanna kristnas mission i världen blott varit att avge ett "vittnesbörd" om sanningen och att därunder göra erfarenheter såsom en förberedelse för dem själva till det stora framtida verket att omvända världen, nämligen under de tusen åren för riket, så kunna vi lätt förstå, varför kristendomen skenbart misslyckats. I själva verket har kristendomen icke förfelat sitt mål; det är endast de nominella troendes falska förhoppningar som icke förverkligats. När vi förstå att församlingens nuvarande mission är att offra och lida och icke att erövra världen, så klargörs genast många förbryllande frågor för oss.

Har du till exempel icke ofta undrat över, varför trogna kristna vanligen få lida mera än icke troende? Har du någonsin undrat över, varför människosläktet, efter det Jesus kommit såsom "världens ljus", likväl fick ingå i en lång period av mörker, vilken vi nu tala om såsom de "mörka åldrarna"? Har du någonsin undrat över, varför det i dag finns mer än dubbelt så många hedningar som för ett århundrade sedan? Vem har icke funderat över spörsmål av detta slag? Många ha till följd av dylika reflexioner dragit den slutsatsen, att kristendomen är ett gigantiskt gyckelspel och att denna civilisationens förmodade grundval

och bålverk uppenbart förfelat att åstadkomma det goda, den förkunnat sig skola utföra.

Vad är en kristen?

Den allmänna uppfattningen om kristendom har varit, att man sluter sig till densamma på liknande sätt som man ingår såsom medlem i någon förening och att medlemskapet i en församling utgör något slags skydd mot gudomlig vrede, som i annat fall skulle förpassa individen, i dennes dödsögonblick, till en fasansfull plats av pina. Därför har man dragit den slutsatsen, att Gud vill att varje människa skall bli en kristen, på det att hon må undgå denna förskräckliga framtid. Men sedan det nu genom en bättre dags klarare ljus blivit upptäckt, att den eviga pinans nattmara icke läres i bibeln, har vägen blivit banad för en rättare förståelse av meningen med att vara en kristen.

Ordet **“Kristus”**, som är den grekiska översättningen av det hebreiska ordet **Messias**, brukas i Nya testamentet för att sammanföra Jesus med de många härliga messianska löften i Gamla testamentet. Såsom redan nämnts, gavs det första av dessa löften i Edens lustgård, då Gud sade, att kvinnans “säd” skulle “söndertrampa ditt [ormens] huvud”. Ett annat och mera preciserat löfte gavs åt Abraham, när Herren sade att genom hans “säd” skulle “alla släkter på jorden” varda välsignade.

Sålunda kom Jesus, Kristus, i världen såsom “löftets säd” för att välsigna hela mänskligheten, och Skriften visar, att de som bliva sanna kristna genom att troget följa i Hans fotspår, uppoffrande sig själva ända intill döden, skola bli medlemmar tillsammans med Honom i den utlovade “säden”.

Aposteln Paulus, som skrev till den tidens kristna, sade: “Hören I nu Kristus till [om I ären sanna kristna], så ären I därmed ock Abrahams säd, arvingar enligt löftet” (Gal. 3:29). I sitt brev till korintierna säger Paulus, att “kroppen [Kristus] är en och har många lemmar [medlemmar]”—I Kor. 12:12, eng. bibelöv. Det är mycket viktigt, att vi noga beakta dessa två uttalanden av aposteln. De visar, att Gud med utväljandet och utvecklandet av de kristna i närvarande tid blott utför ett förberedande arbete i och för den framtida messianska avsikten att välsigna “alla släkter”. Detta innebär, att Gud hittills aldrig försökt att omvända hela människosläktet till Kristus, utan endast utvalt några få bland folken, till att förenas med Jesus i hans framtida verk, då han skall välsigna hela världen, både levande och döda.

“Ett egendomligt folk.”

Men vilka är i dag de kristna, som Gud utväljer till att regera med Messias? I vilken församling kunna vi finna dem? Sannolikt finns det några inom envar

av de olika sekterna; men Gud är Domaren, som avgör var de finnas. En sann kristen är en sådan som, sedan han insett sig vara en syndare och borta från Gud, ångrat sig och som genom tro på Kristi utgjutna blod helt invigt sin tid, sina förmågor—allt det han äger—åt Herren; och därtill troget söker att fullfölja denna sin invigning. Medlemskap i en sekt har intet som helst att göra härmed. Se Rom. 5:1-3.

I Apostlagärningarnas 15:e kapitel finns en mycket tydlig framställning beträffande Guds avsikt att utvälja trogna kristna denna tidsålder. Här benämns de “ett folk . . . efter hans namn”. Aposteln säger, att “Gud först såg till hedningarna”, ej för att göra alla dem till kristna utan “för att bland dem taga ut ett folk för sitt namn” (g. sv. ö.)—de trogna kristna.

Därefter, förklarar aposteln, skall Guds ynnest återvända till Israel och “Davids fallna hydda” (Israels politiska statsliv) återuppbyggas, för att ock övriga människor [“de kvarblivna av människorna”] skola få ett tillfälle att “söka Herren”, **alla hedningar**. Men först måste avslutas verket att utvälja “ett folk . . . efter hans namn”—Kristi brud, som skall utgöras av helt invigda kristna.

När vi nu sålunda se, att Gud icke har för avsikt att göra alla människor till kristna denna tidsålder, så hjälper oss detta att förstå många skriftställen, som förut varit mycket svårbegripliga. I Uppenbarelsboken 5:10 säges till exempel, att Kristi och församlingens framtida regering skall bli här “på jorden”. Huru skulle detta kunna bli möjligt, om alla utom församlingen skulle borttagas från jorden och plågas för evigt i ett brinnande helvete? Över vilka skulle väl helgonen i så fall regera här på jorden? Denna svårighet försvinner emellertid, när vi inse från den heliga skrift, att världen skall välsignas och icke förbannas efter det att den sanna församlingen blivit fulltalig.

I det att vi betrakta saken på detta sätt, kunna vi förstå, att Guds plan för människosläktets frälsning ger ett tillfälle åt alla, åt församlingen såväl som också åt världen. Dock bli inga frälsta utan egen medverkan i Guds anordningar. Nej, bibeln lär tydligt, att alla som synda uppsåtligt, sedan de kommit till full kunskap om sanningen, skola straffas med evig tillintetgörelse—icke med ett evigt liv i plågor, såsom de mörka åldrarnas trosbekännelser framställa saken.

Den sanna församlingens belöning.

En annan intressant fråga i samband med Guds utväljande av den kristna församlingen till medregenter med Kristus i Hans messianska rike är, att sådana trogna kristna skola få en högre belöning än världen i allmänhet. Guds anordning för människosläktet är, att det skall återställas till liv här på jorden—undfå det rike, som är tillrett “från världens begynnelse”, vilket medför herravälde över den lägre skapelsen här på jorden; men till de kristna gav

Mästaren löftet: “Jag går bort för att bereda eder rum . . . , ty jag vill, att där jag är, där skolen I ock vara.” Ja, församlingen skall få en himmelsk belöning, men det är icke Guds avsikt att taga alla människor till himmelen, såsom vi senare skola se i vår framställning.

Utsikten att erhålla evigt liv på grund av återlösarens utgjutna blod är det välsignade hopp, som bibeln ger åt såväl församlingen som världen. Skriftens alternativ är icke himmelen för de rättfärdiga och evig pina för de ogudaktiga utan evigt liv eller evig död.

Den första människan, Adam, blev olydig och förlorade livet; men i sinom tid kom Jesus såsom lösenanordningen för hela människosläktet och led dödsstraffet [för Adam] genom sin död på korset. Och såsom en följd härav skall slutligen lösenanordningen komma till alla; men under innevarande tidsålder är helt invigda kristna de enda, som ha fullt tillfälle till frälsning från döden genom återlösaren. Emedan dessa följa Jesus och offra sina mänskliga liv vinna de icke blott himmelskt liv utan belönas härför med odödlighet. Dessa är de, som “söka härlighet och ära och oförgänglighet [odödlighet]”—Rom. 2:7.

I det framtida riket skola även de lydiga bland människorna givas tillfälle till liv, men det liv dessa erhålla blir endast det mänskliga liv, som Adam förverkade och som då återställs åt dem. De lydiga få sedan leva i all evighet, icke därför att de blivit odödliga utan emedan Gud skall fortsätta att underhålla deras liv.

Varför världen icke nu blivit omvänd.

Den sanna kristendomens mission har alltså hittills endast varit att förbereda det framtida medarvskapet med Messias för det stora verket genom det länge utlovade riket. Från denna synpunkt sett är det icke mycket att förundra sig över, att försöket att omvända världen under innevarande kristna tidsålder haft så liten framgång. Herren visste, att människor skulle komma att tro, att kristendomen misslyckats. Jesus själv sade med hänsyftning på tidsålderns ände: “Skall väl Människosonen, när han kommer, finna tro här på jorden?” Sålunda se vi, att det icke är någon överraskning för Gud, att mycket få i vår tid helhjärtat tro på bibeln. Hans älskade Son, världens Frälsare, förutsåg just detta tillstånd och han förutsade det. Detta är ännu ett gott skäl till att vi skola tro på vad bibeln säger.

Uppdelningen av den så kallade kristenheten i hundratals kyrkor och sekter är likaledes förutsagd i det profetiska ordet. Paulus säger, att det skulle komma ett stort avfall [II Tess. 2:3; I Tim. 4:1] från den sanna tron, och detta har förvisso inträffat.

Om Jesus och hans apostlar varit en grupp bedragare, inriktade på att verkställa någon självisk plan som skulle influera hela människovärlden, skulle de i så fall öppet erkänna, att det icke skulle dröja länge, innan hela planen misslyckades och de därvid skulle bli till ett löje för miljoner människor? Sådana ledsamma förutsägelser skulle icke varit mycken uppmuntran för de tidigare kristna och skulle ej heller förmått många att sluta sig till rörelsen. Världslig visdom skulle säga: "Måla framtiden så ljus som möjligt, ty i annat fall få ni icke många till att omvända sig."

Men Jesus och hans apostlar var icke ledda av världslig visdom. De förstod till fullo, att avsikten med evangelietidens predikan icke var att bygga upp stora och rika församlingar. De visste, att Gud icke avsåg, att världen genom evangelieålderns förkunnelse denna tidsålder skulle föras till Jesu fötter. De förutsåg, att ehuru en "liten hjord" av sanna kristna skulle samlas och förberedas för det framtida välsignelseverket, så skulle missledda män och kvinnor snedvrida de härliga sanningar, som Mästaren lärde; och att såsom en följd härav, det skulle synas som om kristendomen misslyckats.

Huru glada är vi emellertid icke däröver att den sanna kristendomen icke förfelat sitt mål; att Guds avsikt med denna tidsålder förverkligats och att detta förberedande verk för det nya riket, nu är i det närmaste fullbordat. I sanning finns det många bevis från Skriften på att den period, som avsatts för det gudomliga ändamålet att utvälja och förbereda sanna kristna till att regera med Jesus i det messianska riket, nu är i det närmaste slut. Det bör glädja våra hjärtan att taga del av några av de bevis, som ange att vi nått tidsålderns ände och ingå i en ny ålder, under vilken de utlovade välsignelserna av frid och evigt liv skola givas åt en döende värld.

KAPITEL V

VÄRLDENS ÄNDE

BIBLISKA sanningar rörande “världens ände” ha blivit så snedvridna av vidskepelse och sataniskt bedrägeri, att i många tänkande människors sinnen de väckt motstånd för vidare undersökning. Hur många tusen av uppriktiga människor ha icke känt blodet stå stilla, så att säga, i deras ådror, när de av överentusiastiska predikanter fantasifullt fått målat för sig den traditionella förskräckliga olyckan av evig pina! För icke många år sedan försökte en bemärkt prästman trösta mänskligheten med förkunnelsen att världens ände icke skulle komma på femtio miljoner år. Utan tvivel kände många nobla kristna en stor befrielse genom detta budskap och glädde sig över att en så olycklig händelse icke skulle inträffa på jorden i deras tid.

Men vilken helt annan synpunkt över detta ämne få vi icke, när vi undersöka bibeln utan att låta oss influeras av de mörka åldrarnas tros bekännelser. I det heliga Ordet finna vi, att “världens ände” framhålles såsom något som vi alla med glädje borde se framåt mot. När bibelns profetior beträffande detta ämne klart förstås, så blir det tydligt att då Jesus lärde sina lärjungar att bedja: “Tillkomme ditt rike; ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden”, Han därmed i själva verket lärde dem att bedja om den närvarande onda världens slut och om en bättre sådan i dess ställe.

Jorden står evinnerligen kvar.

De många olika meningarna om världens ände, som folk ha, ha icke alls något stöd i bibeln. Vad den heliga skrift säger om detta ämne, har intet som helst att göra med den tron, att den bokstavliga jorden skall brinna upp eller förstöras.

Beträffande den planet, vi bebo, säger profeten Jesaja: “Så säger Herren, han som har skapat himmelen, han som är Gud, han som har danat jorden och gjort den, han som har berett den och som icke har skapat den till att vara öde, utan danat den till att bebos. “(Jes. 45:18.) En annan av bibelns profeter säger oss, att “jorden står evinnerligen kvar” (Pred. 1:4). Och Jesus sade i sin bergspredikan: “Saliga äro de saktmodiga [de ödmjuka], ty de skola besitta jorden” (Matt.5:5). Alla dessa skriftställen visa tydligt, att det icke är Guds avsikt att någonsin förstöra den bokstavliga jorden utan att i stället giva den till ett evigt hem åt människosläktet.

Ordet “värld” användes i bibeln på samma sätt som vi bruka det i våra dagar. Det betyder icke **jorden** utan folkens samlevnad på jorden—samhället i allmänhet. Om vi till exempel skulle läsa, att **världens** skakades storligen av det världskrig som nyligen slutat, så skulle vi icke förstå detta innebära, att de bokstavliga bergen störtade omkull eller att jordskorpan på något sätt berördes därav.

Bibeln använder samma talesätt, då den förutsäger skakande händelser vid den nuvarande tidsålderns slut, händelser, genom vilka den existerande sociala ordningen skall störtas och väg beredas för Messias’ rike.

Ordet “värld” användes också i bibeln i betydelsen av en tidsålder. Det säges till exempel, att en värld slutade med syndafloden—likväl gick denna jord icke under. Bibeln talar även om en annan värld, som började efter floden och som skall förstöras vid Kristi andra närvaro. Och därefter kommer ännu en **värld**, som skall börja med slutet av den närvarande. Denna sistnämnda värld kommer att bestå i all framtid. Det är denna tredje värld, som skall upprättas i och med det messianska riket.

Dessa världar, vilka alla varit till på denna planet, jorden, är med hänsyn till deras andliga och materiella sidor av aposteln Petrus beskrivna under symbolerna av “himlar” och “jord” (se 2 Petr. 3). Det är tydligt, att det språk, som aposteln brukar i detta kapitel, är bildligt och icke bokstavligt, ty i annat fall måste vi dra den slutsatsen, att Skaparen beslutat att förstöra hela universum, om vi nämligen fasthålla vid en bokstavlig betydelse, emedan Petrus säger, att såväl “himlarna” som **“jorden”** skola “med dånande hast” förgås.

I samma kapitel använder sig aposteln av “eld” såsom en symbol av de förstörande krafter, som skola göra slut på den nuvarande onda samhällsordningen och rena och bereda väg för det fulla upprättandet av Guds rike—för “ ‘nya himlar och en ny jord’, där rättfärdighet bor”.

Aposteln Petrus säger oss, att “elementen” (eng. bibelöv.) skola smälta av den fruktansvärda hettan. Att detta icke har avseende på den bokstavliga jordens beståndsdelar framgår tydligt därav, att Paulus brukar samma ord, då han uppmanar de kristna att “icke vända tillbaka till de svaga och arma ‘makter’ [**“element”**, eng. bibelöv. och grundt.]”, som styra och sammanhålla denna världen.

Nationell symbolism.

Ett intressant exempel i bibeln på att ordet “jord” icke alltid brukas i betydelsen av den bokstavliga planet, vi bebo, finns i Daniel 7:23. Här talar profeten om ett stort och förskräckligt “djur”, som skall uppsluka hela “jorden”.

Detta skulle i sanning vara ett underligt uttalande, om vi skulle förstå det bokstavligt, ty var skulle detta jättestora djur stå, då det uppslukade denna planet såsom en munsbit?

Profetian ger emellertid en mycket betydelsefull lärdom—när vi fatta djuret och jorden såsom symboliska uttryck.

Alla veta, att många nationer i det flydda och i våra dagar använda sig av djurbilder på sina vapensköldar. Sålunda symboliserade det gamla Egyptens faraoner sin regeringsmakt med bilden av ett “lejon”, och vår tids England har också lejonet på sitt standar med samma syfte. Vi har även vidare den kinesiska “draken”, den ryska “björnen” och den amerikanska “örnen”. Dessa symboler äro avsedda att visa, att de levande djurens karakteristiska egenskaper i figurlig mening äro tillämpliga på nationerna.

Bibeln använder en liknande symbolikmetod vid utmärkandet av vissa stora världsmakter. Och därför finna vi i ovan citerade skriftställe, att den symboliska “jorden” – det organiserade samhället – bildligt blir uppslukad av ett djur. Det är en träffande beskrivning på en organisation med en själviskt styrande klass i toppen, som utsuger samhällets resurser för eget själviskt ändamål. Många människor i världen igenkänna dessa förhållanden och se, att de använda symbolerna träffande, passar in på de nationer, som ha dem. Varför skulle vi då finna det särskilt svårt att förstå bibelns bildspråk? Det är på detta sätt som Gud undervisar oss.

Ordet “berg” användes också ofta i bibeln i symbolisk mening; och när det brukas så, betyder det ett rike—antingen ett eller flera av denna världens riken eller annars det messianska riket under nästa tidsålder.

Då “hav” brukas bildligt i Skriften, betecknar det folkmassorna; och “havet brusar” betyder de oroliga och missnöjda massorna i rörelse.—Se Jesaja 17:12, 13.

En av bibelns profetior angående de händelser, som vi nu genomleva på jorden, säger, att “bergen” skola sjunka i “havets” djup. Detta är i sanning en träffande bild på hur många av jordens största riken redan fallit i händerna på folkmassorna, som kräva detta,— och på hur andra mäktiga “berg” likaledes komma att bli uppslukade av den växande vågen av missnöje, vilken brusar mer och mer envist mot deras bålverk.

Ett exempel på bibelns slående symbolik, som beskriver upplösningsprocesserna i den nuvarande “världen” (samhällsordningen), återfinnes i den 46:e Psalmen. Här säger Herrens profet:

“Därför skulle vi icke frukta, om än **jorden omvälvdes** och bergen vacklade ned i havsdjupet. “Uppenbarligen kan detta icke förstås bokstavligt, ty om den bokstavliga jorden omvälvdes eller förstördes, så skulle det icke finnas kvar några berg, som kunde vackla ned i havsdjupet, och intet hav, i vilket bergen kunde sjunka.

Litet längre ned i Psalmen tolkar profeten själv sitt eget symboliska språk, då han säger: “Hedningarna larma, riken vackla. “Och ånyo återgående till symboliskt uttryckssätt fortsätter han: “Han [Herren] låter höra sin röst, då försmälter jorden.”

Att detta försmältande av jorden icke betyder förstörandet av den bokstavliga planet, som vi bo på, framgår ytterligare av Psalmens sista bibelverser, där profeten försäkrar oss, om att vacklandet och försmältandet ha avseende på omstörtandet av världens krigslystna regeringar före upprättandet av Guds rike. Att den bokstavliga jorden icke skall förstöras framgår av vers 11 i samma Psalm, där det heter: “Bliven stilla och besinnen, att jag är Gud; hög varder jag. . . På jorden.”

I denna profetia i 46:e Psalmen finns ett högst ovanligt exempel på hur ordet “jorden” användes på olika sätt. I vers 3 sägs det att jorden **omvälvdes**, i vers 7 att den **försmälter**, men av vers 11 framgår, som vi nyss hava sett, att den fortfarande existerar och att Gud skall vara hög på jorden. Tydligt är, att ordet i verserna 3 och 7 brukas symboliskt; och omvälvning och smältning leder här tanken till förstörelse av en självisk världsordning såsom en förberedelse till upprättandet av en ny värld, “där rättfärdighet bor”.

Genom denna nya ordning kommer Gud att bli hög på hela jorden. I sanning har vi skäl att glädjas över de många bevisen runt omkring oss i dag, på att tiden är nära för att Kristus skall bli Konung och syndens och dödens regering upphöra. Många av dessa bevis eller tecken skola närmare förklaras i efterföljande kapitel.

KAPITEL VI

TECKEN PÅ ANNALKANDET AV TIDSÅLDERNS ÄNDE

SEDAN nu bibeln tydligt visat, att “världens ände” icke innebär den bokstavliga jordens undergång utan blott slutet på den närvarande perioden av synd, själviskhet och död, så bör varje bevis eller tecken, från det profetiska ordet eller från annat håll, som antyder den omedelbara närheten av den nya tingens ordning, mottagas såsom “goda nyheter”.

Att många allvarliga men dåligt underrättade kristna i det flydda för tidigt förkunnat Herrens ankomst och storligen missförstått både sättet för och ändamålet med Hans återkomst, bör icke avhålla oss ifrån att undersöka de profetior, som beröra detta viktiga ämne. Vi böra därtill vara ivriga skriftforskare för att om möjligt förvissa oss om, var vi befinna oss på tidens ström, och om vad profeterna förutsagt om vår tid.

Om vi finna, att bibeln riktigt beskriver såväl världshändelser i det flydda som sådana i våra dagar, så är detta ett ytterligare skäl för oss att hysa förtroende för dess budskap beträffande framtiden.

Då Jesus var närvarande på jorden första gången, frågade hans lärjungar honom, vad som skulle vara “tecknet” på hans andra närvaro och på “världens ände”. Till svar omtalade han många bestämda “tecken” genom vilka de skulle kunna igenkänna slutet på den “närvarande onda världen”. Ett av dessa tecken berörde Abrahams naturliga säd—den judiska nationen. Han sade: “Jerusalem skall bliva förtrampat av hedningarna, till dess att hedningarnas tider äro fullbordade”—Luk 21:24.

Tydligen användes huvudstaden “Jerusalem” i denna profetia till att representera hela Israels nation; och profetian innebär, att hedniska regeringar skulle ha makten över såväl judiska folket som landet Palestina under en bestämd tidsperiod, vilken här benämnes “hedningarnas tider”.

Judarnas underkastelse under hedniskt herravälde skedde mer än sex hundra år före Jesu första närvaro, då Nebukadnessar förde folket i fångenskap till Babylon—närmare bestämt 606 f. Kr. I Profeten Daniels andra kapitel förekommer en berättelse om begynnelsehändelserna i samband med hedningarnas herravälde över det judiska folket och deras land. Det var Nebukadnessar som innehade Babylons tron vid den tiden; och Herren använde

sig av ett mycket dramatiskt sätt för att antyda, att med honom började den period, som Jesus benämnde "hedningarnas tider".

Fyra hedniska världsmakter förutsagda.

Nebukadnessar hade haft en dröm, som han icke kunde komma ihåg, när han vaknade. Han blev tillrådd att eftersända Daniel, en judisk fånge, som icke blott kunde påminna konungen om drömmen utan som också var i stånd till att tolka den.

Daniel förklarade, att konungen i drömmen sett en bildstod, som var lik en människa. Denna bildstods huvud var av guld, bröstet av silver, buken och länderna av koppar, benen av järn och fötterna och tårna delvis av järn och delvis av lera.

Sedan såg konungen, att en sten lossnade ur berget utan hjälp av människohänder, och den slog avgudabilden på fötterna, varvid bildstoden föll och krossades till fint pulver, som likt agnar på en tröskloge om sommaren fördes bort av vinden. Därefter började stenen, som träffat bildstoden, växa, och den fortsatte att växa, tills den blev ett stort berg, som uppfyllde hela jorden.

Daniels tolkning av denna dröm är en av de märkligaste berättelserna i bibeln, i det vi genom den erhålla en noggrann beskrivning över hedningarnas historia från den babyloniska världsmakten ned genom tiden och fram till våra dagar. Daniel sade till Babylons konung:

"Du, o konung, konungarnas konung, åt vilken himmelens Gud har givit rike, väldighet, makt och ära och i vilkens hand han har givit människors barn och djuren på marken och fåglarna under himmelen, varhelst varelser bo, och som han har satt till herre över alltsammans, du är det gyllene huvudet."

Dessförinnan hade Gud endast erkänt och gynnat den judiska nationen. Men judarna blev nu ställda under Babylon; och Babylons konung erkändes av Gud såsom den förste av den långa rad av hedniska regenter, som under en lång tid skulle härska över det judiska folket. Här började alltså "hedningarnas tider".

Men Daniel slutade icke sin profetia med identifieringen av Babylon såsom "huvudet av guld". Han fortsatte och talade om för Nebukadnessar, att efter hans rikets störtande skulle uppstå ett annat världsvälde, som skulle bestå av två riken, representerade av de två armarna av silver. Detta visade sig vara Medo-Persien, som några år senare besegrade Babylon.

Daniel omtalade också ett tredje rike, som typifierades av bildstodens "buk och länder av koppar". Av historien framgår, att detta var Grekland, vilket kom efter Medo-Persien såsom en allmänt erkänd världsmakt.

Och Daniel stannade icke heller härmed—han fortsatte och förutsade den framtida stora militär (järn)-makten Rom och fäste uppmärksamheten på dess två delar, Östern och Västern, med huvudstäderna Rom och Konstantinopel, vilka båda delar föreställdes av benen “av järn”. I sanning var Rom ett järn-rike!

Och i sin profetia om de efter varandra följande världsmakterna, som skulle uppstå och gå under före den nuvarande världens slut, stoppade Daniel precis på rätt ställe han nämnde endast fyra. Han fortsatte icke att beskriva en femte hednisk världsmakt. Daniel har här i förväg berättat världshistoria för en tid av mer än två tusen år.

En historieskrivares tillförlitlighet är beroende av hans noggrannhet; och Daniel var noggrann, även ehuru han berättade historia i förväg. Vi kunna därför ha förtroende till honom, såsom också Jesus sade enligt Matteus 24. Det är denne samme tillförlitlige Daniel, som beskriver våra dagars händelser, och härpå skola vi ingå mera i fortsättningen.

När nu Daniel genom Guds hjälp varit i stånd till att noggrant förutsäga de viktigaste världshändelserna under mer än två tusen år, så vill det synas, som om vi också skulle kunna ha förtroende till hans förutsägelser beträffande de få ting, vilka ännu, enligt hans framställning, återstå att gå i uppfyllelse.

Men låt oss återgå till tolkningen av “bildstoden”. När det romerska världsriket började gå utför, fanns ingen annan makt, som kunde ta dess plats såsom världens diktator. I stället sönderföll Rom i småstater eller mindre riken. Sålunda representerade “tårna på fötterna”, som voro “delvis av järn och delvis av lera” på ett träffande sätt vad som verkligen inträffade eller hände, efter det att Rom passerat höjdpunkten av sin militära maktöverhöghet.

Därefter fortsatte profeten med sin tolkning av bildstoden och säger oss, att den “sten”, som “blev och “träffade bildstoden på fötterna” samt sedermera växte och “blev ett stort berg, som uppfyllde hela jorden”, representerade det faktum, att “i de konungarnas dagar skall himmelens Gud upprätta ett rike, som aldrig i evighet skall förstöras och vars makt icke skall bli överlämnad åt något annat folk. Det skall krossa och göra en ände på alla dessa andra riken, men självt skall det bestå evinnerligen.”—Dan. 2:44.

Vi har nu den profetiska målningen tydlig framför oss. Efter varandra, med början av Babylon, skulle följa hedniska världsherravälden, och de skulle uppstå och gå under, ned genom århundradena intill Roms sammanbrott såsom världsvälde. Slutligen skulle varje spår av hednisk styrelse utplånas. Och Guds rike skulle upprättas på jorden, vilket skulle ske “i de konungarnas [dessa konungars] dagar”.

Herren varnade Israel för en straffperiod av "sju tider", om de fortsatte att vara olydiga mot hans lag. De flesta forskarna i bibelkronologi är ense om, att en "tid" eller ett år i symboliskt språk betyder 360 bokstavliga år och att "hedningarnas tider" utgöra 2,520 år. Räkna vi början av desamma till 606 f. Kr., så utlöpte de år 1914 e. Kr.

Vi skola emellertid komma ihåg, att bibelns kronologi huvudsakligen utmärker vändpunkter av större betydelse i världshistorien och detta med hänsyn till Guds plan.

Ändpunkten för "hedningarnas tider", år 1914 e. Kr., var vändpunkten mellan den gamla och den nya världen—där började den gamla världen att dö för att lämna plats åt den nya; men vi skola icke vänta, att allt sker på en gång eller i ett nu. Dock ha stora förändringar redan visat sig i världens nationella och internationella struktur.

Förändringar i världsutvecklingen.

Jesus sade, såsom vi redan påpekat, att "Jerusalem skall bli förtrampat av hedningarna, till dess att hedningarnas tider är fullbordade". Vi kunna sålunda vänta oss, att efter slutet av denna period någon förändring kommer att ske i fråga om Israels ställning bland de hedniska makterna. Och så har skett. Såsom en direkt följd av världskriget, som började hösten 1914, är judarna icke längre utan officiellt erkännande och ha tillstats återvända till Palestina för att där återigen grunda ett nationellt hem. Förvisso är detta en bestämd vändpunkt i detta nedtrampade folks historia.

Det är visserligen sant, att judarna de senaste åren fått genomlida ett ökat mått av förföljelse och fått sina privilegier i Palestina något kringgärdade, men dessa erfarenheter är också i överensstämmelse med profetierna för den tid, då Guds ynnest skall återvända till dem. Guds profet förutsade, att Gud skulle sända bud efter "jägare" och de skulle jaga dem tillbaka till deras land. (Jer.16:16.) Gud skulle också träda emellan och skydda dem för fiender, sedan de återkommit till det heliga landet.—Jer. 30:3, 5, 11.

Så påtagliga ha förändringarna i världen varit efter "hedningarnas tidens" slut år 1914, att det icke är ovanligt att även bemärkta statsmän och författare tala om förkristiden såsom den "gamla ordningen" och om nuvarande skede såsom en "övergångsperiod" till en ny ordning.

Då tidsålderns ände icke innebär uppbrännandet av den bokstavliga jorden, så behöva vi icke tolka det därhän, att alla "tecken" skola upphöra på en enda dag. Vi kunna således se, att den gamla världen håller på att sluta och att tecken redan antyda, att en ny tidsålder är nära.

Denna “nya ordning” blir vad bibeln kallar Kristi rike eller Guds rike—det blir en gudomlig styrelse, som skall överta och utöva makten efter närvarande otillfredsställande och ofullkomliga ordning. Bibeln ger många titlar åt jordens nye konung, och en av dem är Mikael—som betyder “vilken såsom Gud”. Denna titel lär oss, att den nye konungen skall representera Gud, Skaparen.

I sanning förklarar profeten, att “himmelens Gud” skall upprätta ett rike. Detta nya rike skall vara för folket, men styrelsen blir av Gud, som förlämnar all makt och myndighet. Folket kommer icke att få tillfälle att rösta för det, och dess upprättande och framgång blir icke beroende av mänsklig visdom eller skicklighet.

Det är denne Mikael, Messias och Jehovas representant, som åsyftas i den underbart noggranna profetian i Daniels 12:e kapitel. Där underrättas vi om en tid, då “Mikael” skall “träda upp” och ta till sig makten över jordens angelägenheter, och profeten tillägger, att resultatet av detta skall bli “en tid av nöd, vars like icke har funnits allt ifrån den dag, då människor blev till, och ända till den tiden”.

Och vem skulle vilja förneka att vi redan nu genomgå åtminstone en del av denna nöd? I anslutning till Daniel 12 säger Jesus om denna stora nöd, att “människor” då skola “uppgiva andan av förskräckelse och ängslan för det som skall övergå världen”—Lukas 21:26.

Aposteln Paulus ger oss vidare ytterligare högst intressanta underrättelser om den närvarande händelseutvecklingen och särskilt om den stora tid av nöd, som redan börjat. Han talar om “tider” och “stunder” och säger, att även om de världsvisa icke skulle ge akt på de tidens tecken, som visa sig i våra dagar, så skulle dock Kristi “bröder” icke vara “i mörker” när det gäller detta. Han påpekar, att när lärda män i världen förkunna: “Allt står väl till”, då kommer “plötsligt fördärv över dem, såsom födslovåndan över en havande kvinna”—I Tess. 5:1-4.

Var och en, vet, att en allmän agitation för fred mellan folken på jorden, som gick ut på att fördöma kriget, började på fullt allvar för endast tjugofem eller trettio år sedan. Fredsföreningar och fredskongresser är helt nya rörelser. Sådana ansträngningar var okända för tidigare släktled.

Var det en slump, att historiens mest ödeläggande krig, skulle utbryta samtidigt med dessa stora ansträngningar för fred? Var detta icke en tydlig uppfyllelse av Paulus ‘försägelse ett’ plötsligt fördärv”, som skulle komma just när folken agiterade för fred?

Spasmer av nöd uppfylla profetian.

Observera det sätt på vilket den förödande nöden skulle komma över den gamla tingens ordning: den skulle likna "födslovåndan över en havande kvinna". Varje moder vet vad detta innebär. Födslovåndan kommer i spasmer med mellantider av lättnad. Mellantiderna av lättnad blir slutligen allt kortare och kortare och värkarna svårare intill dess att barnets födelse äger rum. Hittills har den stora nöden, som skall resultera i födelsen av den nya världsordningen, utvecklats i fullständig överensstämmelse med bibelns målning därav.

Världskrig.

Precis vid slutet av "hedningarnas tider" kom första världskriget med alla dess fasansfulla lidanden och dess försvagande av civilisationen. Kriget slutade men följderna bestod. Det förkunnades vara ett "krig som skulle göra slut på alla krig", men omedelbart efter vapenstilleståndets undertecknande började nationerna förbereda sig för ännu ett världskrig, vilket också utbröt år 1939.

Kriget, som började 1914, var avsett att "säkerställa demokratin", men krigets efterskörd blev diktaturer, och demokratiskt styrelsesätt försvann nästan i Europa. Staterna blev utarmade, men på samma gång uppstår tusentals miljonärer, vilka uppfyllde en annan profetia, som säger: "I haven samlat eder skatter i de yttersta dagarna."

Det var i sanning en "värk", som började plötsligt och slutade plötsligt—och den var världsvid. När denna värk slutade, var världen lycklig—ja, överlycklig—åtminstone under en dag. Man förstod eller visste icke, att kriget blott och bart var den första spasmen i en serie värkar, som slutligen skulle leda till födelsen av en helt ny social ordning.

Lättnad och flera "värkar".

En tid av lättnad hade börjat. Välstånd hägrade, och människor började tala om "återgång till normala förhållanden". Ja, en lättnad hade kommit, och den arma världens puls tycktes vara normal—åtminstone enligt vad bemärkta politiska läkare förklarade, och de förkunnade skrytsamt, att patienten helt hade tillfrisknat under deras skickliga behandling. Men ack, hur kortsynt är icke mänsklig visdom! Dessa läkare förstod icke, att det var ett fall av "födslovånda" till en ny födelse. De visste icke, att "hedningarnas tider" hade slutat och att alla jordens konungar haft sin tid—och därför såg de framåt med den förhoppningen, att den gamla ordningen skulle fortgå alltjämt.

Sedan kom plötsligt och utan varning, hösten 1929, början av en kraftig spasmodisk värk, och i likhet med den första blev den världsvid. Värdepapper sjönk överallt på en enda dag och fortsatte att sjunka. Banker inställde utbetalningar, och affärer gick i konkurs.

Många hade vänt sig bort från den osäkra värdepappersmarknaden och i stället anförtrött sina medel åt banker, som de trodde vara säkrare, men det visade sig, att bankerna måste slå igen. Andra, som icke hade tillit till bankerna, köpte guld och lagrade detta i källarvalv eller på andra platser, endast för att få se, hur det slutligen togs ifrån dem såsom en åtgärd för oförutsedda händelser.

Tusentals fabriker stoppade, miljoner människor blev utan arbete, och långa matköer bildades överallt. Och den arma världen började förstå, att den kommit in i en fruktansvärd depression, som medförde till och med större lidanden än den första "spasmen" (värken).

Andra "spasmer".

Depressions-"spasmen" utbreddes sig över hela världen, och samhällets läkare tog åter hand om patienten. Många läkemedel försöktes, och i nästan varje fall rapporterades "förbättring". I Amerika påstods till och med, att depressionen upphört, och dock kvarstod det sorgliga faktum, att ännu tio miljoner eller flera män och kvinnor var arbetslösa och detta just före den tid, då allmän nedrustning planerades.

Men i överensstämmelse med bilden av "födslovånda" blev mellantiderna av lättnad allt kortare, så att ännu innan depressionen helt hade upphört, utbröt ett förfärligare krig än någonsin förut—ett omvälvningarnas krig: en strid mellan diktatur och demokrati, och båda sidor fullföljde den blodiga kampen till bittra slutet. Fascism och nazism besegrades, och en "ny ordning" upprättades, men hur länge skall den bestå?

Det påståendet hördes ofta från sådana, som ha 'liten eller ingen tro på bibelns profetior, att dessa händelser, vilka bibelforskare tyda såsom "tecken på tidsålderns ände", icke är annat än historien upprepande sig själv. Men läsaren bör beakta, att nästan alla de tilldragelser, som vi påpekat, är ovanliga i världens historia och okända i det flydda. Detta är i synnerhet sant om nästa omständighet, som vi skall undersöka.

Tillväxt i kunskap.

I Daniels 12:e kapitel, där det talas om en "tid av nöd", vilken vi nu se bli svårare och svårare, ger oss profeten ytterligare och slående underrättelser om "ändens tid", i vilken vi lever. "Ändens tid" är Daniels benämning på innevarande tidsålders slut.

Det är nu mer klart för oss, att då Daniel talar om en "tid av nöd", så avser han därmed icke jordens undergång utan slutet på hedningarnas herravälde på

jorden. Angående denna period säger profeten: “På ändens tid skola många resa hit och dit [på jorden], och kunskapen skall tillväxa.” (Eng. bibelöv.)

Det är enkla ord, men vilken djup mening ligger icke i dem? Det är i den nu levande generationens tid, som människor börjat “resa hit och dit”. Vi är nu en resande värld. Vi kan fråga oss varför? Emedan det plötsligt kommit en oanad tillväxt i kunskap, vilken möjliggjort uppfinningar av nya trafikmedel, precis i överensstämmelse med vad profeten förutsagt.

Sir Isaac Newton, en bekant filosof från 1700-talet—som också trodde på bibeln—studerade Daniels profetia, och med stöd av denna förutsade han, att den tid skulle komma, då folk skulle resa med en hastighet av 50 kilometer i timmen!

Den kände franske gudsförnekaren Voltaire förlöjligade den mäktige Newton, för att han var så inskränkt, så att han kunde skriva något dylikt och särskilt därför, att Newton stödde sig på bibeln. Det skulle vara intressant att höra, vad Voltaire nu skulle säga, om han blev uppväckt från dödssömnen.

De som i våra dagar fara på landsvägarna med en hastighet av sjuttio kilometer i timmen, kunna sägas ha normal hastighet; under det att den normala hastigheten för en flygmaskin är 900 kilometer i timmen. De som ännu ha samma uppfattning som Voltaire angående värdet av bibelns profetior och som nu kunna se dessas uppfyllelse, bör stanna och fundera över detta.

Det yngre släktet i våra dagar är benäget att glömma, att dessa underbara uppfinningar med dess välsignelser och det myckna farandet av och an är något, som speciellt utmärker vår tid. Våra förfäder visste litet eller alls intet om detta. I järnvägarnas tidigare skede sade många annars kloka människor, att järnvägarna var “uppfinningar av djävulen till att föra odödliga själar ned till helvetet”.

Även om en professor för femtio år sedan hade påstått, att den tid skulle komma, då vi skulle kunna sitta i våra hem och samtala med folk på andra sidan havet eller tala runt hela världen utan tråd eller andra synliga förbindelser, skulle hans vänner sagt: “Stackars man, han har studerat för mycket.” Men därhän har vi kommit i dag och mottaga dessa bekvämligheter såsom något vanligt och tänka icke på, att de äro profetiska uppfyllelser.

För hundra år sedan eller däromkring kunde endast ett fåtal medlemmar i engelska parlamentet teckna sina namn under viktiga dokument. Vad skulle vi väl tänka om en tio års pojke i våra dagar, som icke kunde läsa eller skriva? Och kom ihåg, att denna “tillväxt i kunskap” skulle inträffa i “ändens tid”—Dan. 12:4.

Församlandet av folken.

Låt oss ge akt på ännu en profetia, som berör den tid, i vilken vi nu leva, och som bekräftar, att vi i sanning se slutsценerna i världens natt av sorg och död. Profetian lyder: "Därför mån I vänta på mig, säger Herren, och på den dag, då jag står upp för att taga byte. Ty mitt domslut är: jag skall församla folk och hämta tillhopa konungariket för att utgjuta över dem min ogunst, all min vredes glöd; ty av min nitälskans eld skall hela jorden förtäras."— Sef. 3:8.

Det uttalande i denna profetia, som avslöjar tiden för dess uppfyllelse, är 'församlandet' av folken. var och en vet, att det endast är under de senaste decennierna, som uppfinningar och framsteg fört folken närmare varandra på ett sådant sätt, att en stat icke kan leva isolerad från de andra.

Den stora ekonomiska konferens av sextiotvå nationer, som hölls i England sommaren 1933, tjänar, även om den var en missräkning, såsom en god illustration på hur "nationernas familj" samlats i en kompakt grupp under "ändens tid".

Londonkonferensen samlades med den öppna förklaringen, att om nationerna icke kunna enas om en viss ekonomisk och penning-politik, skulle hela civilisationsbyggnaden vara i fara att störta samman. Men ack, ingen verklig överenskommelse nåddes vid konferensen, varför i stället en vansinnig kapprustning igångsattes bland folken, vilken ledde till andra världskriget, som utbröt 1939. Därefter kom det mest påtagliga församlandet av folken eller tillhopaförandet av nationerna i och med mötet i San Francisco, vilket gick ut på att införa en ny ordning av fred.

Ja, Sefanja har förutsagt det fullständiga misslyckandet av alla dessa konferensansträngningar till varaktig fred i dessa "de yttersta dagarna", och orsaken härtill anger han vara, att tiden nu kommit, då Gud skall utgjuta all sin vredes glöd över en självisk och genomruten samhällsordning—över en värld som blott ytligt bekänt Hans namn och varit olydig mot Hans lagar.

Profeten förklarar därpå, att Guds vrede skall yttra sig på ett sådant sätt, att av hans "nitälskans eld skall hela jorden förtäras". Om "jorden" kunde uppslukas av ett "djur"—såsom vi förut omtalat—så kan den också "förtäras" av Guds nitälskans "eld. "Symboliken är densamma i båda fallen. Det är icke en bokstavlig jord, ett bokstavligt djur eller en bokstavlig eld, som åsyftas.

Symbolen "eld" är mycket upplysande. Härmed menas den fullständiga förstörelsen av den nuvarande själviska ordningen. Därefter kommer Kristi rike, genom, vilket folken skall få ett tillfälle att återvända till den sanne Guden och till att tjäna och lyda Honom.

Att profeten Sefanja icke avser förstörelsen av den bokstavliga jorden och ej heller av folken på jorden, framgår tydligt av vers 9, som säger: "Se, då

[därefter, efter “elden”] skall jag giva åt folken nya, renade läppar[sanningen], så att de allasammans åkalla Herrens namn och endräktigt tjäna honom.”

Av detta framgår, att folken icke skola brinna upp, utan de skola få ett tillfälle att återvända till Gud, sedan den symboliska “jorden” blivit “förtärd” av Guds nitälskans “eld” – den stora nödens tid.

KAPITEL VII

ÅTERSTÄLLELSE, VÄRLDENS ENDA HOPP

DET FULLA återställandet av människosläktet till ett tillstånd av fullkomlig hälsa, lycka och evigt liv i ett världsvitt paradiset är Skaparens bestämda avsikt enligt Hans Ord, bibeln.

Förnuftet säger, att detta är vad vi bör kunna vänta oss. Om Gud skapat jorden för människorna och människorna för jorden, så skulle det vara ologiskt att tänka, att bedrägliga motståndskrafter för alltid skulle få hindra förverkligandet av Hans kärleksfulla avsikter eller tvinga Honom till att antaga en annan plan för frälsningen av några få mänskliga varelser, bestående i att överföra dem till ett annat tillstånd av liv.

Då Gud skapat de första människorna och placerat dem i den underbara Edens lustgård, sade han till dem: "Varen fruktsamma och förökni eder och uppfyllen jorden och lägg den under eder." Ingenting sades till Adam och Eva om att de skulle till himmelen, när de dog; döden var i själva verket inte någon aktuell fråga för dem, så länge de förblev lydiga mot Skaparens lagar.

De skulle få fortsätta att leva—på jorden—och icke dö. De skulle 'uppfylla jorden'— icke himmelen—med sin avkomma. Försök föreställa er de idealiska och härliga förhållanden, som skulle blivit rådande på denna planet, om det ursprungliga paradiset fått växa ut och omfatta hela jorden, såsom varit Guds avsikt. Måla för er inre syn ett världsvitt Eden, uppfyllt av en fullkomlig och lycklig mänsklig familj, i vilken alla medlemmarna få åtnjuta sin kärleksfulla Skapares eviga ynnest. Det är denna praktiska och välsignade gåva, som ännu alltjämt kommer att erbjudas människorna; en sådan "återställelse" har blivit säkrad genom Jesu död.

Löften om återställelse.

När Gud i begynnelsen sade, att kvinnans "säd" skulle söndertrampa ormens huvud, menade han i själva verket, att ormens dödsbringande makt skulle omintetgöras och att människan skulle återställas till det, som hon en gång förlorat genom olydnad mot Skaparen.

Och då Gud sade till Abraham, att alla jordens familjer skulle välsignas, var detta inte annat än ett löfte om återställelse för alla Adams efterkommande.

När ängeln förkunnade Jesu födelse och sade: “I dag har en Frälsare blivit född åt eder i Davids stad, och han är Messias,” betydde detta, att hela världen skulle få ett tillfälle att bli va frälst från döden och återställas till liv på jorden.

När Jesus lärde sina lärjungar att be: “Tillkomme ditt rike; ske din vilja, såsom i himmelen så ock **på jorden**”, så påminde han dem därmed helt enkelt om den verkliga och slutliga avsikten med Guds rike–återställandet av det förlorade paradiset. De kristna har därför, varje gång de uttalat Herrens bön,— antingen de förstått det eller icke—bett om återupprättandet av paradisiska förhållanden på jorden.

Då Herren och hans apostlar lovade alla trogna kristna, 144 000 till antalet, att de slutligen skulle bli “medarvingar” med Jesus och skulle få “regera med honom”, så innebar detta, att de skulle såsom den andliga Abrahams “säd” delta med honom i det härliga verket att utdela de utlovade välsignelserna av återställt liv—Upp. 5:10.

När den heliga skriften säger oss, att Jesus “genom Guds nåd . . . smakade döden”, vilket “skulle komma alla till godo”, så betydde detta, att dödsdomen, som vilar över varje människa på grund av den ursprungliga synden, på Guds bestämda tid skall upphävas; och således vägen till liv igen, på jorden, gjord fullkomlig, öppnas upp för hela människosläktet—Rom. 6:23.

Det är för att utföra detta återställelseverk, som Jesus och församlingen upphöjs till en sådan hög ställning beträffande både natur och härlighet. Och vilket bättre hopp om härlighet är icke detta för Kristi församling än den mörka medeltidens teori, att Gud försökt få hela världen in i församlingen för att därigenom frälsa världen från evig pina!

Det är detta härliga “återställelse”-verk, som skall utföras vid Kristi andra ankomst. Aposteln Petrus antyder detta i Apg. 3:19–23. Just innan han gjorde detta uttalande, hade han botat en man, som varit lam från sin ungdom. Petrus använde sig av denna händelse till en illustration och såsom utgångspunkt för den viktiga lärdom, han gav sina åhörare, då han sade:

“Gören därför bättring och omvänden eder, så att edra synder bli va utplånade, på det att tider av vederkvickelse må komma från Herren, i det att han sänder den Messias, som han har utsett åt eder, nämligen Jesus, vilken dock himmelen måste behålla intill **de tider, då allt skall bli va upprättat igen**, varom Gud har talat genom sina forntida heliga profeters mun.”

Vilken omfattande profetia är icke detta—“alltings återställelse”! Vilka olika följder av vår herre Jesu Kristi andra ankomst är icke detta mot den traditionella “skräckdom”, som man förkunnat i samband därmed?

Ja, "tider av vederkvickelse" skola "komma från Herrens närvaro" [eng. bibelöversättning.]. Uttrycket "från Herrens närvaro" är översatt [till eng.] från grundtextens "från Herrens ansikte". Detta sistnämnda talesätt kommer av den orientaliska seden att uttrycka missnöje med någon genom att vända ryggen mot denne och att visa ynnest genom att se på eller vända ansiktet mot en person. Hur innehållsrik är därför icke denna profetia!

Där borta i Edens lustgård hade Gud "vänt sin rygg" mot sin mänskliga skapelse, emedan hans lag blivit överträdd. David säger oss, att "i Guds ynnest är liv". Men världen förlorade Guds ynnest, och likt en blomma, som icke får solsken och regn, har folket förvissnat och dött.

Löftena skola uppfyllas.

Men ehuru Guds rygg, figurligt talat, varit vänd mot människosläktet under mer än sex tusen år, har han icke desto mindre givit löften om framtida välsignelser och även gjort förberedelser för uppfyllelsen av sina löften.

Kristi andra ankomst och upprättandet av hans rike utmärker den tid, då dessa löften skola uppfyllas. På grund härav säger Petrus, att Gud därefter skall "vända sitt ansikte" mot den mänskliga familjen och att såsom en följd därav "tider av vederkvickelse" skola komma.

Aposteln nämner om "de tider, då allt skall bli upprättat igen, varom Gud har talat genom sina forntida heliga profeters mun". Det var fullkomligt mänskligt liv på jorden, som skall återställas. Hur skulle Gud kunna återställa världen till himmelen, där den aldrig varit? Och tänk på det! "Alla hans [Guds] heliga profeter" (eng.bibelöv.) ha förutsagt dessa kommande lyckliga dagar för det nödställa och döende människosläktet.

Har du aldrig undrat över, att ödemarker skulle blomstra och fikonsträd växa i himmelen? Det är jordiska ting, som Gamla testamentets profeter skrev om i detta sammanhang, och vi förstå numera, att det i sanning blir mänskligt liv med jordiska välsignelser och jordisk lycka i det återställda paradiset.

Petrus återställde en människa, som hade varit lam, och sade därpå, att när Jesus kommer, skall det bli återställelse för alla, och han tillade, att detta just var vad profeterna förutsagt. Guds profet Jesaja, till exempel, sade, att när riket upprättas, skall "den lame hoppa såsom en hjort", "den stummes tunga. . . jubla", "de dövas öron upplåtas" och "de blindas ögon öppnas". Se Jesaja 35.

Dessa återställelse-välsignelser skall icke blott komma sådana till del, som är lemlästade och lama, utan alla de som önska det, skall bli välsignade. Men det finns också andlig blindhet, som botas då "Herrens härlighets kunskap" skall uppfylla jorden, "likasom havsdjupet är fyllt av vattnet".-Jesaja 11:9.

Det messianska riket symboliseras i profetian av ett "berg". Det är detta berg-rike-, som Daniel förutsade skulle växa, så att det uppfyllde hela jorden. (Dan. 2:34, 35, 44.) Detta samma "berg" omtalades av profeten Mika, kapitel 4, där vi läsa:

"Men det skall ske i kommande dagar ["i de yttersta dagarna", eng. bibelöv.], att det berg, där Herrens hus är, skall stå där fast grundat, ypperst ibland bergen, och vara upphöjt över andra höjder (det vill säga, att Guds rike, styrelse, skall vara upphöjt över alla mänskliga myndigheter); och folk skola strömma ditupp, ja, många hednafolk skola gå åstad och skola säga: 'Upp, låt oss draga åstad till Herrens berg, upp till Jakobs Guds hus, för att han må undervisa oss om sina vägar, så att vi kunna vandra på hans stigar.' Ty från Sion skall lag utgå och Herrens ord från Jerusalem. Och han skall döma mellan många folk och skipa rätt åt mäktiga hednafolk, ända bort i fjärran land. Då skola de smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till vingårdsknivar. Folken skola ej mer lyfta svärd mot varandra och icke mer lära sig att strida. Och var och en skall sitta under sitt vinträd och sitt fikonträd, och ingen skall förskräcka honom; ty så har Herren Sebaots mun talat."

De yttersta dagarna.

Uttrycket "de yttersta dagarna" (eng. bibelöv.; "kommande dagar", sv. bibelöv.), som förekommer i nyss anförda skriftställe, hänsyftar på slutet av syndens och dödens regering på jorden och på den period, under vilken en bättre ordning skall införas med Messias såsom högste styresman. De mörka åldrarnas hallucinationer om "de yttersta dagarna" ha befunnits alltigenom oriktiga, när vi undersökt dem i ljuset av den hoppingivande och gudomligt inspirerade heliga skrift.

I stället för att till exempel "de yttersta dagarna" skulle innebära slutet på allt hopp och alla tillfällen till bättring, ger profeten en helt motsatt förklaring. Han säger, att Gud då skall lära folken Hans vägar och lära dem gå på Hans stigar, så att de bli av med sina själviska och krigslystna tendenser samt använda sin tid till befrämjande av fred och god vilja—"folken skola ej mer lyfta svärd mot varandra och icke mer lära sig att strida".

Bibeln avslöjar icke alla detaljer beträffande det messianska riket, men vi äro tillförsäkrade, att samma gudomliga kraft och ofelbara visdom, som frambragte och styr de oräkneliga himlakropparna i bestämda banor, skall införa de metoder, genom vilka kunskapen om Guds lag och kärlek utbredas över hela jorden med början omedelbart efter stoppandet av nuvarande mänsklig ondska.

Profetians symbolik grundar sig helt naturligt på omständigheter och ting, med vilka profeterna voro förtrogna. "Svärd" och "spjut" äro icke effektiva

medel i krig i våra dagar. Om denna profetia hade skrivits i modern tid, så skulle den utan tvivel ha nämnt under-vattensbåtar, flygplan och giftgaser.

Likaså är vinträdet och fikonsträdet symboler av frid och förnöjsamhet, baserade på en tillitsfull försäkran, att livets nödvändigheter och bekvämligheter icke skola fattas för någon, då Kristi rike kommer. Ett gott lantställe–fritt från hypotek–och ett garage skulle vara den moderna uppfattningen om detta härliga tillstånd.

En annan intressant och mycket mera i detalj gående profetia om “tider av vederkvickelse” gives oss av profeten Jesaja i hans 25:e kapitel. Den lyder:

“Och Herren Sebaot skall på detta berg göra ett gästabud för alla folk, ett gästabud med feta rätter, ett gästabud med starkt vin, ja, med feta, märgfulla rätter, med starkt vin, väl klarat. Och han skall på detta berg göra om intet det dok, som höljer alla folk, och det täckelse, som betäcker alla folkslag. Han skall för alltid göra döden om intet; och Herren, Herren skall avtorka tårarna från alla ansikten och skall taga bort sitt folks smälek överallt på jorden. Ty så har Herren talat. På den tiden skall man säga: Se, där är vår Gud, som vi förbidade och som skulle frälsa oss. Ja, där är Herren, som vi förbidade; låtom oss fröjdas och vara glada över hans frälsning.”

Vad mera kan önskas än det som beskriver i denna hjärtat uppmuntrande profetia om kommande återställelse välsignelser? I sanning skall det bli ett gästabud, när “alla folks åstundan skall komma” (Hag. 2:7, eng.bibelöv.). Detta “gästabud” blir återställelse till liv och medel till livets uppehållande, som det messianska riket kommer att bjuda på.

Det “dok”, som symboliserar den “gamle ormens” förblindande inflytande, skall borttagas. Detta blir möjligt därigenom, att Satan enligt Uppenbarelseboken då skall vara bunden för att icke mer förvilla folken.– Upp. 20:1-3.

Och döden skall uppslukas i seger. Ja, det var döden som kom in i världen och förstörde lyckan för alla; men “det som gått förlorat” skall återställas, och därför måste döden bli tillintetgjord.

I Uppenbarelseboken 21:4 säges oss, att “döden skall icke mer vara till”. Svårigheten i det flydda har varit, att vi tolkade alla dessa härliga jordiska löften såsom havande avseende på himmelen, förbiseende det faktum, att endast några få, Mästarens sanna efterföljare, denna tidsålder erhålla himmelsk belöning. Det är här på jorden som döden härskat, och det är därför här som döden icke mer skall vara till.

Och hur lyckliga skola icke människorna bli över att få mottaga rikets välsignelser—liv och frälsning! Märk vad profeten säger härom: “På den tiden skall man säga: Se, där är vår Gud, som vi förbidade och som skulle frälsa oss. Ja, där är Herren, som vi förbidade; låtom oss fröjdas och vara glada över hans frälsning.”

Hur många miljoner människor ha icke väntat på och längtat efter en bättre förståelse av den sanne Guden? Och hur många ha icke hoppats på och bett om den “frälsning”, som endast Han kan giva? Ja, världen har väntat på morgongryningen av Guds ‘återvändande ynnest—omedvetet kanske, då de icke förstått när eller huru detta skulle komma att ske.

Men när ärkefiendens förblindande inflytande stoppats och kunskapen om Guds härlighet uppfyllt jorden, då skall världen lära känna sin Gud och helhjärtat och med glädje återvända till Honom.

Guds allsmäktighet.

Må ingen tveka i tron på grund av de överväldigande ting, som Gud lovat göra för människorna. Kom ihåg, att vi nu studera den allsmäktige och evige Skaparens löften. Den Gud, som frambragte liv i begynnelsen, kan utan tvivel åter ge liv till uppfyllelse av sina löften.

Och denna “återställelse” är för de döda såväl som för de döende. Detta är bibelns lära om uppståndelsen. Denna underbara lära om uppståndelsen från de döda har blivit satt åsido av den traditionella uppfattningen, att det icke finns någon död. Huru kan någon uppväckas från de döda om han icke förut dött?

Hur omöjligt har det icke varit för en förvirrad värld att fatta det enkla och själen tillfredsställande hoppet om “återställelse”, därför att deras sinnen varit förblindade av tron på en odödlig själ? Men nu kunna vi, Gud vare tack, förstå vad “frälsning” innebär, att därmed menas ett uppvaknande från döden och återställelse till liv på jorden.

Bibeln beskriver döden såsom en “sömn”, från vilken alla skola väckas, vederkvickta, under den nya dag, som nu inbryter. Tidsåldrarnas gudomliga tidsur har redan slagit den tidiga morgontimmen; och fastän dimmorna ännu är täta, så har likväl den nya dagen grytt, ja, vi är ett gott stycke inne i den.

Välsignelsen nära.

Det mest intressanta av allt är, att dessa livgivande välsignelser av “återställelse” i sanning är mycket nära. Och det krävs icke ett överflöd av tro för att kunna inse detta. Bibelns profeter ha så noggrant beskrivit den nuvarande världsutvecklingen eller de händelser, som skulle omedelbart föregå det fulla

upprättandet av Guds rike, och de många välsignelser, som redan kommit och vilka skulle förefallit otroliga endast för några år sedan, att det icke bör vara svårt att tro, att samma gudomliga makt och visdom, vilken övervakat utvecklingen hitintills i linje med profetian, också kommer att leda det hela till de underbara uppfyllelser, vilka är att vänta i en nära framtid.

Låt oss därför glädja oss över den härliga framtids-utsikten; och må vissheten om denna kommande glädje förhjälpa oss till att tåligt bära nuvarande prövningar. Under det att syndens och dödens regering varit lång och besvärlig för världen i sin helhet, så har dock tiden för den enskilde individen gått hastigt förbi; och erfarenheterna ha varit till stort gagn för alla.

Få ha ännu insett värdet av dessa erfarenheter, men under rikets styre skall alla lära sig förstå, att de sex tusen åren av lidande och död varit en följd av olydnad mot Guds lag—först en följd av den ursprungliga synden och sedermera av fortsatt olydnad mot den gudomliga lagen ned genom tiderna, ty “alla ha syndat och är utan berömmelse inför Gud”—Rom. 3:10, 23; 5:18, 19.

Om vi nu därför kunna inse, att den vise och kärleksfulle Skaparen tillåtit det onda med den avsikten att lära oss bättre uppskatta Honom och Hans lagar och öka vår livsglädje, så kunna vi tåligt förbida och med glädje fortsätta att be om den fulla ankomsten av den nya dagen.

De som “sova” i döden.

Låt oss också komma ihåg—o, välsignade sanning!—att dessa, som avsomnat i döden, under det att de antingen i okunnighet väntat på Guds tillkommande rike eller med glädje förbudit detta och bett därom, icke skola gå miste om den nya dagens välsignelser mer än dessa, som komma att överleva nuvarande övergångsperiod, ty alla de avsomnade skola uppväckas från döden. “Förundren eder icke över detta. Ty den stund kommer, då alla som äro i gravarna skola höra hans röst och gå ut ur dem.”—Joh. 5:28.

Men även om alla under den nya dagen skall få fullt tillfälle att återvända till Gud och undfå välsignelsen av evigt liv, som då kommer att erbjudas, så kommer denna gåva likväl icke att påtvingas någon. Det messianska rikets lagar måste åtlidas, och de som icke lyda skola tillintetgöras i vad Skriften kallar “andra döden”.—Apg. 3:23; Upp. 20:13-15.

KAPITEL VIII

GUDES NYA ORDNING

OM DET VORE möjligt att tänka sig, att vår jord eller de andra planeterna i det oändliga universum inte skulle lyda de lagar, som Gud fastställt för dem, så skulle "anarki" bli följden och himlakropparna rusa mot varandra och fullständigt förstöras. Vetenskapsmän är i stånd till att flera år i förväg förutsäga en solförmörkelse, emedan de veta, att himlakropparna följa vissa, bestämda lagar, vilka de kunna lita på i och för noggranna beräkningar beträffande dessas banor och hastigheter.

Är det då oförnuftigt att antaga, att människan, som är den högsta av Guds jordiska varelser och som ensam bland dessa har ett samvete, mer eller mindre känsligt för rätt och orätt, också är underordnad en gudomlig lag?

Detta är just förhållandet, och det var människans olydnad mot lagen, som störtade världen i ett gungfly av sorg, lidande och död; och det är endast genom lydnad för den gudomliga lagen, som människorna kunna återvända till Gud och till liv och lycka, som förverkats genom synd.

Men må ingen förhastiga sig till att tro, att ett försök nu att lyda Guds lag utan hänsyn till andra omständigheter, skulle medföra ett återvändande av Guds ynnest. Nej, Guds lag överträdde av den fullkomliga människan Adam, som hade både kunskap och förmåga att handla bättre, och såsom en följd av detta blev han dömd till döden. Adams efterkommande härstammar därför från en döende man; varför alla blivit födda ofullkomliga och under dödsdomen. Sålunda är människan i sitt svaga och döende tillstånd oförmögen att leva efter Guds lag och följaktligen hopplöst förlorad vad angår möjligheten att frälsa sig själv.

Skriften säger, att "så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv". Av detta framgår, att det endast i Jesus finns hopp om frälsning—emedan han är den, som betalade dödsstraffet genom sin egen död på korset. För detta ändamål var det som Jesus "vart kött". Det var en människa (Adam), som hade syndat och över vilken dödsdomen kommit; och således var det därför nödvändigt, att en annan människa—en fullkomlig och icke under dödsdom varande människa—blev återlösare. Jesus gav sig själv till en lösen.

Men även om Gud i sin kärlek sände sin älskade Son till att dö för människosläktet och därmed öppnade en undflyktsväg från döden, så är ett

förståndsmässigt erkännande av detta varken nu eller senare, när riket blivit upprättat, tillräckligt för frälsning. Vad fordrar då Gud?

Gud gav sin lag åt Israel i de så kallade tio budorden. Dessa ha blivit grundvalen för de mest civiliserade lagarna i vår tid. Jesus sammanfattade dessa budord i två huvudkrav—kärlek till Gud över allting och lika kärlek till nästan, som till oss själva.

Detta senare krav har vanligen blivit kallat den ‘gyllene regeln’. Dessa två huvudkrav är grundvalen för all sann rättfärdighet, och ingen kan varken nu eller i nästa tidsålder vara i harmoni med den sanna Guden, om denna lag ignoreras eller icke åtlides.

Själviskheten har hittills suttit i “högsätet”. Ytligt betraktat, har själviskheten synts vara framgångsrik och nödvändig. Det har ofta förefallit vara så, att de som icke förblivit egoistiska i sina strävanden, blivit hopplöst efter på vägen i jakten efter lycka. “De fräcka vilja vi nu prisa sälla; ty de som göra, vad ogudaktigt är, bliva upprättade, de gå fria, huru de än fresta Gud.”—Mal. 3:15.

Kärlek i stället för själviskhet.

Under nu gångna sex tusen år har Satan varit människosläktets store arbetsfogde, och han har styrt efter själviskhetens onda princip. I och med upprättandet av det nya riket skall tingens ordning bli alltigenom den motsatta. Då skall Jesus blir regenten, och kärlek skall läras, upmuntras och belönas i stället för själviskhet.

Då skall den verkliga uppfyllelsen komma av änglarnas underbara profetia: “Frid på jorden, och bland människorna god vilja” (Diaglottöv.). Denna övergång från själviskhet till kärlek blir icke plötslig. Profeten meddelar oss det gradvisa sätt, på vilket världen skall läras kärlekens lag, då han säger, att “när dina domar drabba jorden, lära sig jordkretsens inbyggare rättfärdighet”—Jes. 26:9.

De av Jesaja omnämnda “domarna” blir samtida med utdelandet av rikets välsignelser. Men det blir inte någon likhet med den traditionella ‘domens dag’, som använts till att skrämma många människor in i de nominella kyrkoorganisationerna. Så genomgripande blir rikets metod att undervisa i rättfärdighet, att Guds lag kommer att inskrivas i människornas hjärtan.—Jer. 31:31-34.

Men ingen behöver vänta, tills riket är upprättat, med att börja lära sig praktisera Guds lag. Vad skulle väl kunna hindra oss från att redan nu allvarligt eftersträva att älska vår nästa såsom oss själva?

Och det finns många sätt att göra gott mot andra—sätt som ligga inom räckhåll för oss alla. Det behövs inga pengar till att visa en glad uppsyn, ge ett ord av uppmuntran eller att i övrigt dela med oss av den glädje, som bör finnas i våra egna hjärtan. I den grad vi känner Guds kärlek, sådan denna avslöjas i Hans Ord, bör vi vara glada åt att berätta om detta för andra. Det finns inget bättre sätt att trösta sörjande hjärtan, än att meddela dem det glada budskapet om det messianska riket och dess snara upprättande.

Det kan inte förnekas, att ännu mycket svår vedermöda återstår för världen, eftersom det krävs ytterligare och större sorger, än de som hittills varit, till att förödmjuka de högmodigas hjärtan och till att förmå folk till att söka Herren och Hans hjälp. Utan tvivel kommer det att gå mycket bättre under den 'stora nödens tid' för sådana, som 'söka rättfärdighet' och som sträva efter att vara fredsstiftare bland sina medmänniskor, än för andra.—Sef. 2:3.

Men, Gud vare tack, Jesus har gett oss den försäkran, att innan allt "kött" tillintetgjorts i den kommande nöden, skulle denna stoppas eller "den tiden bli förkortad". Den kommer att stoppas av ett underverk, när människorna på jorden lärt sig den därmed avsedda läxan.

Och vad blir detta för ett underverk? O välsignade, lyckliga tanke, det blir upprättandet av Kristi rike! Det blir svaret på alla kristnas böner: "Tillkomme ditt rike." Det är detta kommande underverk, som vi nu påpekar för världen, inför dess förestående timme av djupaste nöd.

Tänk på de vittgående och välsignade förändringar, som kommer att försiggå på jorden, när Guds vilja sker här, såsom den sker i himmelen! Och alla scener av elände och smärta, förnedring och sorg, som nu ses på grund av synden, skola vara borta. I stället för dessa lidanden, som ned genom tiderna ständigt stört mänsklig lycka, skall komma den fullkomliga jordens härlighet, där slutligen icke det minsta grand av själviskhet eller synd skall tillåtas hindra friden och lyckan i ett fullkomligt samhälle.

I detta återställda paradiset, som nu är så nära, skall varje människa, som helhjärtat lyder de då rådande gudomliga lagarna, återställas till en underbar intellektuell, moralisk och fysisk fullkomlighet. Tänk på all jämförelsevis god hälsa och på vackra former och drag hos människor, som du sett, och vet, att den fullkomliga mänskligheten kommer att vida överträffa detta. Ingen sorg, ingen klagan och inte det minsta tecken till släktets försämring i något avseende, ty Herren har lovat, att "döden skall icke mer vara till, och ingen sorg eller klagan eller plåga skall vara mer; ty det som förr var är nu förgånget"—Upp. 21:4.

Jämförelsevis få av jordens miljoner, som för ögonblicket inte lider av den ena eller andra av de oändligt många sjukdomar, vilka plågar den fallna människan, går i ständig fruktan för att också de skola bli bland de lidande. På grund av de fruktansvärda spökena av fattigdom, sjukdom, bombplan och giftgaser, som existerar i denna själviska och syndiga värld, så är människornas hjärtan ständigt fyllda av fruktan; och detta stör den lilla lycka, som annars tillfälligt kommer somliga till del.

Men i den nya världen, då Kristi rike blivit fullt upprättat, skall fruktan för ont inte behövas längre. Ingenting skall tillåtas skada eller förstöra inom det heliga riket. (Jes. 11:9.) Ack ja, hur underbart skall det inte bli, när gråtande eller sörjande, som förlorat sina kära, få sina tårar avtorkade, i det orsakerna till tårarna elimineras, och när de får se hur rikets verk fortgår och fulländas.—Jesaja 25:6-9.

Vilken härlig förmån har således inte vi, som i förväg kunna förkunna för hela världen detta glada budskap, allteftersom vi har tid och tillfälle därtill! När vi märker våra vänners och grannars fruktan, i det de “se framåt mot de ting som skola komma över jorden” (eng.bibelöv.), låt oss då skynda oss att lyda Herrens uppmaning och säga dem: “‘Varan frimodiga, frukten icke.’ Se, eder Gud kommer med hämnd; vedergällning från Gud, ja, själv kommer han och frälsar eder.”—Jes. 35:4.

Vi kan inte göra något bättre i närvarande tid för att visa Gud vår uppskattning av det hopp om riket, som Han givit oss i sitt Ord, än att förkunna detta hopp för andra. Vi kan inte hejda rusningen av en självisk värld mot avgrunden och en säker undergång, men vi kan förkunna för så många som vill lyssna därtill, att Gud skall upprätta en ny världsordning, omedelbart efter det att mänsklig själviskhet totalt förstört den “närvarande onda världen”—Gal. 1:4, g. sv. bibelöv.

På detta sätt kan vi bli det nya rikets ambassadörer, och med den fasta förvisningen att Guds löften skall uppfyllas, kunna vi taga plats ibland dem, om vilka profeten beskriver såsom sägande till Sion: “Din Gud är nu konung.”—Jes. 52:7; 61:1-3.